



Zsendülő vetés

Csendes, szolid kissrác volt. Amolyan hitoktatók álma. Ez a csendesség nem alamusziséget jelentett, hanem mélységet. „Fecseg a felszín, hallgat a mély” - ahogy a költő írja. A hittanos csoport húzó ereje, a ministráns közösség biztos pontja volt. Az elsők között jelentkezett a nyári táborokba. Máig lelkipurdalással gondolok arra a malőrre, amikor a Metróban leszakadt a csoporttól és kacskaringós úton sikerült visszajutnia.

Pöttöm legény, idegen környezetben, emberforgatagban, Ábel a rengetegben. Jobban kellett volna figyelniük... Szarvashibánk nem szegte kedvét. Jött, tapodta a kilométereket, viselte a nap terhét, hevéit.

Szívszorongva gondoltam arra, mi lesz majd vele az elkövetkezendő években. Ő Kaposvárra, én Kanizsára kerültem. Világi gimnázium, serdülőkor... a legkritikusabb évek. A kapcsolat nem szakadt meg. Jött. Hol cimboráival, hol családjával, hol pedig egymaga. Velünk portyázott erdőn-mezőn, jobb kezemmé vált a Szent József búcsún, ha kellett falat bontott a plébánián a plébános „szeszélyének” engedve. A táborokban is számíthattam rá. Közlegényből „szakaszvezetővé” lépett elő. Pironkodva gondolok arra, hogy lámpaoltás után csak az ő „körletében” honolt néma csend, a mieink még jó ideig zsvajogtak.

Mindeközben „otthon” is biztos ponttá vált. Terelgette a kölyköket, kirándulásokat szervezett, újságot szerkesztett. Beszámolóiból tudtam, a kollégiumban a közösségi élet egyik motorjává vált. Előadások, szakkörök, műsorok... Most pedig azért izgultam, nehogy a ló túlsó oldalára lendüljünk. Ne csömörbe toroklljon a száz irányba mozdulás. Nemrég, egészen váratlanul a következőt kérdezte tőlem: „Atya, emlékszik még arra, amikor hatodikos koromban egy hittanóra után félrehívott és azt kérdezte tőlem, gondoltam-e arra, hogy pap legyek? A kérdése akkor meglepett, de be

kellett vallanom, egy ideje már foglalkoztatott a dolog. Miből sejtette ezt?”

Miből gyanítottam? Nincs racionális magyarázat erre. Megérezés. Érezhető az, ha valakiben visszhangra talál az evangélium, és terebélyesedni, majd lombosodni kezd benne az Isten Országá. Sajnos a „mi fajtánkból” csak kevesen orrontják meg az ilyent. Kevesen „kockáztatják” meg a kérdést egy-egy buzgó, mély lelkű fiatal felé: - Mondd csak, még sosem gondoltál arra, hogy pap légy? Belefáultunk a kudarcainkba, vagy belekényelmesedtünk a viszonylagos jólétbe és biztonságba. Utánam az özönvíz – gondoljuk, vagy a „majd csak lesz valahogy” kétes értékű filozófiáját követjük. Pedig súlyozott a felelősségünk.

Nemrég az Interneten egy mosolyra fakasztó fotóra leltem. Hatéves forma gyerek reverendában. Löttyög rajta a szent ruha. De büszkén feszít benne. Majd belenő. Nem lehet elég korán kezdeni. Hogy írja Jeremiás? *„Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszületél volna, megszenteltelek”* (Jer 1,5) Bárcsak eszközei és nem gátjai lennének Isten hívásának, munkájának! Őszintébben fakadna ajkunkon a kérés: küldj munkásokat aratásodba!

Zotyí most a konkurzusra készül. A püspök atyával való beszélgetésre. Tudom, tudja, hogy a java csak most következik. De azt is, hogy hű az Isten, aki őt meghívta. (vö. 1 Kor 1,9) Imáimmal kísérem, amint azt eddig is tettem. S közben ott ágaskodik bennem a kérdés: ki követi őt a sorban Kanizsáról? *Egyáltalán: lesz-e következő?*

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

A csizmahúzó

Az ablak alatt egy juharfa suttogott a sötétségben, az égen nem voltak csillagok. Fáradt csend hallgatott az augusztusi estén s a kis szobában sivár villanyfényben egy kisfiú ült ágya szélén. Néha a másik szoba felé nézett, néha a naptárra, amely az asztalon állt és a fiú reménytelenül lehajtotta fejét. A szomszéd szoba ajtaja kicsit megnyílt:

- Nem fekszel még András?

- De... ,

- Elraktad a ruhádat?

El. , .

- Valami bajod van?

-Nincs.

- Hát akkor ne gunnyassz az ágyad szélén, mint egy árva cinege - mordult meg egy mély férfihang - hanem fekdj!

- Igen - mondta András - kezüket csókolom.

Az ajtó becsukódott, s András egyedül maradt bánatával s az estével.

- Hát ilyen apa - gondolta - „özvegy Cinege” - még ilyeneket tud mondani - még különbeket is, de ő nem látja a naptárt, nem törődik a tűnő vakációval és nem fenyegeti a szeptember s a börtön, amit nem is tudni miért hívnak iskolának. És milyen unalmas, szürke ez a kis szoba is!

Pedig hogy szerette amikor megkapta, apja ablakot vágott rá, mert addig csak olyan kis zug volt, ahol minden lim-lomot tartottak. Hogy csinosította és milyen büszkén mondta: - A szobám... De a kis szobában most vastag unalom ült, az ablakon túl halott, sivár fekete est, s a kis asztalon egy időt mérő kaján naptár.

- Utálat! - suttogta belül András - utálat. Vannak helyek, ahol nincs iskola... banán terem a fán, meg majmok. Csónakok surrannak a folyón és karavánok törnek az őserdő szövevényét. Hát kell ehhez iskola? Számtan meg mértan? Kiássák az aranyat, meg a gyémántot és kész. Egy nap alatt meggazdagszik az ember - és kész. Akkor aztán mehet cukrászdába meg cirkuszba, meg ahova akar. Bőrzaeckből egy kis aranyport ráz az asztalra és a cukrász hajlongva hoz egy egész dobostortát meg vissza is ad 47 forintot.

- Ez igen!

Nem kell szülőkkal vesződni; Kérek még egy darabot...

- Megárt András!

Hát ilyenek az ő szülei. Megárt! Ez csak olyan kifogás. Mi árt meg? Az a 9 kis almásrétes? Csuszka Mátyás egy tucatot evett meg s utána egyhúszötöt ugrott helyből... Egy ötödikesnek nem árt meg semmi.

Na és a bálnavadászat?

És a főkavadászat?

És a cowboy-élet a pampákon?

Kell oda helyesírás?

De ilyen szülők mellett mindebből nem lesz semmi.

Jön a szeptember, fertőtlenített iskola, a hajkenőcs szagú Mihók - biztos megint ömellé ültetik - Csuhalá tanár úr, akinek olyan hideg szeme van, mint egy óriáskígyónak, bár András

óriáskígyót még nem látott, de Csuhalá úgy tudott nézni, hogy az óriáskígyó csak így nézhet.

És most mindez jön, jön irgalmatlanul. András feje még mélyebbre konyult, s meglátta az ágy mellett apja csizmahúzóját, amely tulajdonképpen egy bronz krokodil volt. Tátott szájába kellett a csizmasarkot akasztani. Két fényesre csiszolt szeme csillogott, s a sötétben úgy látszott, mintha pillogott volna. - És az igazi krokodilok a Níluson, meg a piramisok, ahol zsák-szám hever a sok kincs... s bár lehetne odamenni!

Más országnak, minden rendes országnak van tengere és vannak nagy hajói, ahova elmegy az ember hajósiasnak... vagy potyautasnak. Igaz, hogy felfedezik később a raktárban és egy-két valódi tengerész nyaklevest kap, de utána belekerül az újságokba, esetleg le is filmezik..., ami pedig a nyaklevest illeti, hát azt ki lehet bírni. András félévkor háromból „hasalt” el és pontosan három atyai nyaklevest kapott, valódi szárazföldi nyaklevest. András év végére mind a háromból jó lett, de ez mindenestre atyai durvaság volt. Hatalmas nyaklevesek voltak, pedig apa már nem is dolgozik az öntödében, mert művezető. Szóval nem volt igazi formában.

Lényeg az, hogy most itt ül az ágya szélén, tehetetlenül, hallgatja a csendet, a szomszéd szobából áthallatszó óráketyegést, ami olyan végtelen, olyan reménytelen, mint az idő, amelyből mintha az óra apró darabkákat vagdalna le.

-Tak... tak... tak...

És csodálatos száraz koppanással hullának a darabkák a padlóra.

András tenyerébe hajtotta fejét, szíve elszorult. Még hét év, hét szeptember... még hét évig Mihók a pomádészagú és esetleg Csuhalá a kígyószemű. Majdnem sírva fakadt.

És megszökni nem lehet. Rádió van, meg rendőrség. Eltűnt Atalai András, 11 éves, szürke rövidnadrág, szandál, szőke kék

szemű, 130 cm magas, különös ismertetőjele: homlokán fehér sebhely. Aki felismeri értesítse a legközelebbi rendőrszobát vagy aggódó szüleit: Paprika u. 7.

- Nem lehet - sóhajtott András.

- De lehet!

András ámulva nézett körül a szobában, de nem látott senkit. ' - Nem lehet! - mondta most már hangosan és konokul.

- Lehet! Jött a visszhang az ágy mellől és előmászott pislogva, vidáman a bronz krokodil.

Miért ne lehetne? A krokodil hátán két kisgyerek ült, de olyan kicsinyek, hogy arcuk alig látszott a félhomályban.

- Álmodom - gondolta András.

- Nem álmodol - ellenkezett a krokodil -, álom nincs.

Minden gondolat megtörtént már és még milliószor meg fog történni, csak akarni kell.

- Álmodom - macacskodott András - sokat ettem és ez mind nem igaz. Ez a csizmahúzó...

A krokodil pikkelyes farkával jó sípесonton vágta Andrást.

- Ne üss te - húzta fel a fiú meztelen lábát.

- Na látod, hogy nem álmodol. És sokat sem ettél, mert nem adtak. Az én időmben annyit ehettek a gyerekek, amennyit akartak. Igaz?

Igaz - bólongatott a két kisgyerek a krokodil hátáról. Bizony igaz! Szehen az erő és akarat istene, Szehen igazat mond.

- Szehen, ki az?

- Én vagyok - pislogott a krokodil és már akkora volt, majd a fél szobát betöltötte. Szeme zöld volt és pikkelyei aranyosan csillogtak.



- Én vagyok és amit én akarok az megtörténik. Aki szolgál nekem, annak én is szolgállok.
Különös, puha illat terjengett a szobában.
- Mintha hinnék neked - révedezett András - pedig hiszen...
nem lehet igaz - mégis...
- Akarj valamit - mondta a krokodil.
- Egy biciklit! - lehelte a fiú.
- Ekkor pendült valami halkán, mint a drága biciklik csengője s falhoz támaszkodva ott állt a ragyogó küllőjű gép. Még az új gumik szagát is lehetett érezni.
- Csodálatos!
- Semmi. De aki nekem szolgál, annak mindenét itt kell hagyni, amilyen volt...
- Hát itt hagyom.
- Gondold meg jól. Iskola, könyvek, pajtások, szülők...
- Nem is láthatom őket? Nem az iskolát gondoltam...
- Tudom. Szüléidet láthatod, de nem beszélhetsz velük és senkivel, akit eddig ismertél. Semmi nem lesz a tied, ami eddig a tied volt.
- De más akármit akarhatok?
- Mindent!
- Akkor jól van!
- Meggondoltad?

- Igen.
A szobában még erősebb lett az illat. Kőd ereszkedett a lámpa elé, a falak eltűntek, csak a krokodil maradt András előtt a két kis gyerekekkel, akik azonban éppen olyan kicsik maradtak, mint azelőtt.
- Hát akkor parancsolj András.
András feje kóválygott, szédült, de ez nem volt kellemetlen.
- Azt mondtad bármit...
- Bármit.
- El is mehetünk?
- Ahova akarod.
- Talán a cukrászdába. Éhes vagyok ugyanis.
- Úlj a hátamra.
András felült a krokodil hátára, meztelen lábai lelőgtak és lágyan kilendültek az ablakon.
- Semmi sem lehet a tied, ami volt! Sem iskola, sem szülők, sem Mihók, sem szoba. Semmi!
András rémülten riadt fel, homlokát kiverte a verejték, de már boldogan hallotta, hogy a szomszéd szobában az óra a valóságos időt darabolja. Tik-tak-tik-tak.

Fekete István

Weöres Sándor

Négy korál

I
Meggondol a kimondhatatlan
de nem mondhatja ki önmagát
Cselekszik a kezetlen
de csak a te kezettel
megindul a lábatlan
de csak a te lábaddal
eszmél az esztelen
de csak a te eszeddel
virágba borul a virágtalan
de csak a te virággoddal
gyümölcsbe merül a gyümölcstelen
de csak a te gyümölcsöddel
adakozik az adhatatlan
de csak a te adományoddal
irgalmaz az irgalmatlan
de csak a te irgalmaddal
imádkozik az imátlan
de csak a te imáddal
fényes lesz a fénytelen
de csak a te fényeddel
Meggondol a kimondhatatlan
de csak a te szívedben

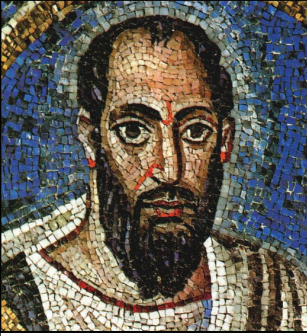
II
Ha homlokban drágakő lakik
drágakő lánggá emelkedik
Ha drágakőben láng lakik
láng homlokká emelkedik
Ha lángban homlok lakik
homlok drágakővé emelkedik
Ha drágakőben homlok lakik
homlok lánggá emelkedik
Ha homlokban láng lakik
láng drágakővé emelkedik
Ha lángban drágakő lakik
drágakő homlokká emelkedik

III
Ha rátekintesz kedvesedre
akit szeretsz: tán nem te vagy?
Ha koldus lép a küszöbödre
akit kivetsz: tán nem te vagy?
Ki orrodért nyúl s orrát fogja
és gúnyolod: tán nem te vagy?
A dal ajkad testtelen foglya
és dúdolod: tán nem te vagy?
Fű, bárány, tigris, féreg, ember
akit megölsz: tán nem te vagy?

Fű, bárány, tigris, féreg, ember
aki legyőz: tán nem te vagy?
Bárki megy hóban akadozva
s befedi tél: tán nem te vagy?
Jutsz üdvösségre, kárhozatra
s aki ítél: tán nem te vagy?

IV
Nincs fülem többé, mégis beszélj hozzám,
tökéletesen értelek.
Míg éltem, nem érthettek,
annyi vágyad, késed és sérülésed, annyi rögeszméd,
persze nekem is: két bolond.
De most ha kérdezel,
gömbölyű csöndem felel.
Segítón átölel,
ne is hiányold a beszédet.
Ezernyi szóval mit adhatnék?
magamét, nem tiédet.





Pete Violetta

Az Úr humora és mértéke

Sok és kevés Isten kezében.

Nem csak a kenyér és a hal tudott megszapordni Isten kezében.

Nem csak a nagyon kevéske véka-
alja olaj meg lisztecse tudott

megújulni naponta. Isten sokszor az emberi természetén mutat-
ta meg igazán, hogy számára nem számít, ki milyen kevéske,
vagy éppen milyen sok.

Soknak ott van Pál.

Ez a vehemens, törekvő siheder a damaszkuszi hívek életét
veszélyezteti, és ezt az Úr nem úgy gondolta megoldani, hogy
Saul élettelenül hull a porba félúton, hanem úgy kanyarítja a
szálakat, hogy a legnagyobb misszionáriust faragja belőle, aki
úgy beszél magáról, mint a bűnösök között legnagyobbbról.

A tökéletesség vallási eszméjét űző emberből a tisztátalan po-
gányok apostolát faragja Isten.

Vagy ott van kevésnek Mózes, a rosszul beszélő, nem éppen
vetésre termett, gyökerei és identitása felől még megerősö-

désre váró gyilkos.

Szálka az uralkodó hatalom szemében, szálka a sajátjai szemé-
ben. Mégis épp neki kell lennie annak, aki kivezeti a népet a
fogságból.

Vagy még jobb példa Dávid, aki még zöldfülü fiatal, amikor
harcedzett, rátermett testvérei közül épp őt keni fel a próféta
királynak. Mária, a még meg sem házasodott kamaszlány, aki a
Szentlélektől állapotos.

Mennyi egy bevehetetlennek hitt Jerikó városa az Úr előtt,
vagy mennyi egy Sisera rettegett serege? De mennyi egyetlen
mustármag...

Isten mértéke és mértékegysége mindig megdöbbentő és min-
dig mosolyt csal az arcunkra. Ellentmond a fizikai törvények-
nek, népi megfigyeléseknek, egyáltalán azoknak a kategóriák-
nak, amelyekre minden tudásunkat alapozzuk.

Bár tudnánk ezzel a mosollyal nézni a velünk farkasszemet
néző mennyiségeket és mértékeket is: az élénk tornyosuló fel-
adatokat, az épp csak nem üres zsebünket. Bár így látnánk em-
bereket: azt soknak, akivel sokat tervez az Úr, és minden eről-
ködésük ellenére kicsiknek a hatalmasokat. De jó lenne így
látni magunkat is, hogy az Úr kegyelméből éppen kicsinysé-
günkben vagyunk a legnagyobbak, és pöffeszkedésünkben a
legkevesebbek.

Tóth-Máté Miklós

Kalap

A tanár kora ifjúságától kezdve kalapot
viselt. Széles karimájút. Télen fekete
velúrt, tavasztól őszig világosszürke puha
nemezkalapot. Már nem emlékezett rá,
milyen volt az élet fedetlen fővel. Egyál-
talan elképzelhetetlennek tartotta, hogy
fedetlen fővel járjon.

Mindig elegáns volt. A karján meghatáro-
zott helyen lógott az összecsucskható eser-
nyő és a zakóját a legnagyobb melegben
sem gombolta ki. A kalap karimája alól
összevont szemmel vizsgálta az embere-
ket, mint a rendetlen diákokat, akiknek
már régen igazgatói rovó járna. Senki
sem látta mosolyogni. A szája keskeny
vonal, mértani alapossággal odahúzva.

A kalap karimája alól, zártnak és bizton-
ságosnak látszott minden. Pontosnak és
körülhatároltnak, akár az élete. Soha sem-
mi slamposság, szabálytalanság. A föld-
től a kalapkarimáig 170 cm volt a távol-
ság, ami azon felül létezett, körvonala-
zottnak, elmosódottnak tűnt, mint sűrű
ködben a házak. A földtől a karimáig és
vissza, egy zárt egység. Mintha állandóan
egy szobában járna, és ami a plafon fölött
van, teljesen elhanyagolható.

Egy szeles tavaszi napon az iskolából
tartott hazafelé. És, bár a kalap jól a fejé-
re volt igazítva, egy erős szélroham lesor-
dorta és sebesen gurította egyre messzebb

tőle.

A tanár meghökkent. Nem emlékezett,
mikor történt vele ilyesmi és hirtelen az is
képtelenségnek tűnt, hogy szaladjon utá-
na, akár egy diák a labdáért.

Előbb csak hosszabbakat lépkedett, mint
akinek nem olyan sürgős a dolog, de az-
tán mégis kénytelen volt szaladni, mert a
kalap egyre messzebb került. És ráadásul
egy hirtelen perdüléssel felugrott egy
gesztenyefára. Nem nagyon magasra, de
a tanár így sem tudta elérni.



Most mit csináljon? Másszon fel a fára,
akár egy gyerek? Vagy várja meg, amíg a
kalap magától visszaesik a földre? Min-
denképpen dilemma. Állni és nézni a
kalapot legalább olyan nevetséges, mint
felmászni érte.

Óvatosan körülnézett. Az utcában nem
sokan jártak. Megvárta, amíg egy fiatal
pár lassan elandalog mellette, aztán az
esernyőjét a fatörzshöz támasztva, felka-

paszkodott a kalapért. Megragadta és
akkor látta meg mellette a gesztenyevirá-
got. Felnézett és egyre több gesztenyevi-
rágot látott, fel egészen a csúcsig, majd
két gesztenyevirág között megpillantotta
az eget. A gyorsan úszó pamacsfelhőkkel.

Sokáig hunyorgott a vastag faágon ülve
és nézett felfelé. Úgy érezte minden kitá-
gult, megnőtt és valami nagyon szép,
végtelenül egyszerű titkot fejtett meg.
Akár egy gyerek, aki most ismerkedik a
világgal. És hosszú percekig nem látott
mást, csak virágot és eget.

Aztán lemászott a földre. A kalapját a
kezében tartva sétált tovább, hagyva,
hogy a haját rendetlenre zilálja a szél.
Nézegette a házak felső homlokzatait, a
cirádás erkélyeket, a falak vájataiban
megbújó szobrokat, amiket azelőtt soha-
sem vett észre. És aztán újra és újra az
 eget, a gyorsan rohanó felhőkkel.

És akkor megszédült. Védtelennek és
tehetetlennek érezte magát, mint akit egy
kötelen kilógattak a világűrbe. És bár-
merre kap, sehol sincs fogódzó. A fák
koronája, a házak homlokzata, az ég kék-
je egyszerre félelmetesnek tetszett, mint a
mindenség titkát verdeső gondolat.

Sietve tette fel a kalapot. Erősen a homlo-
kára húzta, hogy a szél újabb tréfáját el-
kerülje. Megnyugodott. A kalap karimája
alól újra zártnak és biztonságosnak lát-
zott minden.

Az egyházközségi kirándulásról — még melegében

Izgalommal teli kíváncsisággal vártam a legutóbbi kirándulást, már csak azért is, mert Tapolcán ugyan már jártam jónéhány évvel ezelőtt, de a barlangba valahogy nem jutottam el.

Már az utazás megkezdése előtt némi izgalomban volt részünk a férjemmel, mert Palinban, az első villogó lámpánál vártuk a kisbuszt, ám az ígért időpont már jónéhány perccel elmúlt, s "Ő" csak nem akart felbukkanni a kanyarban. Előre küldött "helyőrségünket", lányunkat, Bettit, aki a templomnál várakozott a megbeszéltek szerint, hogy aztán majd útközben felkapjanak bennünket is, elképzelttem, amint rémülten a táskájában kotorászik a mobilját keresve, hogy mi történik?! ha a busz mégsem jön, ezért elővettem a telefonom, hogy megnyugtassam, erre azonban szerencsére nem került sor, mert az "utolsó előtti pillanatban" mégiscsak ott termett a járgány, s némi "időpocsékoló" tankolás után, mielőtt a ránk várók is kardjukba dőltek volna, hogy valahol felszivódtunk, pontban nyolckor hipp-hopp a parkolóban termettünk. Nem is gondoltuk, hogy ez csak egy kis ízelítő a későbbiekben jelentkező ránk váró igazi izgalomból.

Tapolcára érkezve természetesen elsőként "ugrottunk"-no nem fejest-a csónakba Bettivel, hogy mihamarabb megkezdhessük "felfedező csónaktúránkat", de sajnos csak ketten, mert nem engedték harmadikként beszállni a férjem, pechjére, ugyanis amíg mi kifejezetten élveztük a ringatózást, s remek iramban siklottunk, kézzel-lábbal-lapáttal segítve az előbbre jutást, addig ő bizony a kínok-kínját állta ki, mert hol keresztbe álltak, hol beszorultak egy kiszögellés alá-csak tudnám, hogyan sikerült ezt a bravúrt véghezvinni -de végül sikerült némi "hátsó" lökdösődéssel fürdés nélkül "megúszniuk" a kimerítő utazást, s a kérdésre: Na, milyen volt?! -lakonikus tömörségű a válasz: Borzasztó! Mire mi

majd szétpukkadtunk a nevetéstől.

Következő állomásunk a Bakony belsejében, azaz Bakonybélien volt, ahol megnéztünk, meghallgattunk minden szépet és jót, számomra, s bizonyára a többségnek is az egyik legnagyobb élmény a Pannon Csillagda megtekintése, s a kiállítás meglátogatása volt, bár a holdra szállással kapcsolatban sikerült egy olyan kérdést nekiszögeznem a tárlatvezetőnek, melyet hallva nyomban menekülőre fogta a dolgot, no nem a Holdra, csak a legfelső szintre, ahol egy valódi teleszkópba leselkedhettünk be.

A hazaút során ismételen módomban állt meggyőződni arról az azonnali, hathatós segítségről, amellyel a mi Jóistenünk megsegíti a benne maradéktalanul bízókat, mert hiszem és vallom, hogy véletlenek nincsenek, s az a menetrend szerinti busz, szombaton délután -ismerve az országos közlekedést- épp a legmegfelelőbb időpontban állt meg a bakonybéli megállóban.

Az már csak hab a tortán, hogy még a részünkre elkészített vacsorát is elfogyaszthattuk Kertán, ami egy hamisítatlan falusi portán történt, igaz, néhány fanyalgó is akadt, akik bizonyára elfelejtették, hogy ilyen is létezik, mert biztos vagyok abban, hogy nem mindegyikük "angol WC-s" házban, dadával megspékelve jött a világra, s most Uram bocsá! potytyantósba kellett...bár igaz ami igaz, egy kicsit hátrébb is lehetett volna a "hely", de még ez is kibírható egyetlen estén, vagy nem?

Arról is meggyőződhetünk, hogy egy rendkívül talpraesett, minden kínos helyzetet azonnal uraló, s a körülményekhez képest a leggyorsabban, a jó megoldást kereső, s meg is találó "atyánk" van, akit "csak" köszönni tudunk Istenünknek, kérve, minél tovább legyen szerencsénk az Ő áldásos tevékenységéhez, úgy a templomban, mint az általa szervezett és "vezetett" elkövetkezendő kirándulásokon is. Így legyen!

Remélem a "Tűzmadár" időközben meggyógyult!

Egy hálás utazó (Kósáné Erzsike)

GONDOLATOK: Isten és mi

Mindegy, hogy milyen a vallásod, ha nem hiszel az Istenben.

Az Isten segítségét ne kérje neked az, aki szállka a Jóisten szemében.

Sajnálatos az az ember, aki az élet országútján még sohasem találkozott az Istennel.

A nagyhangú istentelent halk szóval győzi le az Isten.

Az Istennek sem könnyű a dolga, ha ugyanazt az egy dolgot ketten kérik tőle.

Amíg az ember javakorabeli, mások házát, mezejét, bankbetétjét, házastársát irigyl.

Egy idő után az irigylés tárgya az egészséges ember szíve, veséje, mája vagy tüdeje.

A haldoklónak megrendülhet a hite a hitetlenségben.

Amikor bajban vannak, sokan kérik fel kezességre az elhanyagolt Istent.

Ha okos ember vagy, megelőzésre törekszel. Már az egészséged megőrzéséért és nem a gyógyulásodért imádkozol.

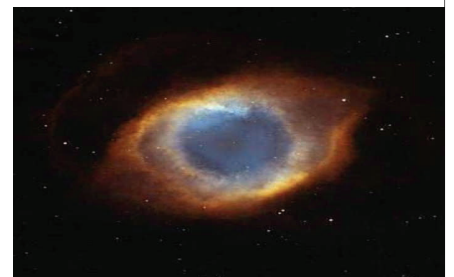
Köszönöm, hogy imádkozol értem az Istennél, de ne kompromittálj. Hogy állsz az Isten színe előtt?

Az, aki három-négyévenként egyszer néz be a templomba, ilyen alkalommal azt hiszi, ezen a napon ünnepnappá tette az Isten magányos életét. Valószínűleg nagyot téved.

Az ellenségedért elmondott ima hamarabb bejuthat a mennyországba.

Szent Karácsony estéjén megnő a szegény szegénysége, a magányos magánya.

Hálát adhatsz az Istennek, ha aznap az elsózott leves a legnagyobb gond az életedben.



„Büntetőügyek”

Te melyik oldalon állsz? Azt gondolod, hogy a büntetés szükséges ahhoz, hogy a mindennapok jól működjenek? Vagy elhiszed, hogy büntetés nélkül is lehet gyereket nevelni, sőt a büntetés ahelyett, hogy csökkentené az elkerülni vágyott viselkedést, inkább megerősíti annak létjogosultságát. Hogy is van ez?

Büntetés alatt azt értjük, ha a gyereket megfosztjuk valamitől egy időre, vagy valamilyen szinten fájdalmat okozunk neki azért, hogy megtanítsuk valamire. Jól látható, hogy nem a tett, hanem a személy ellen szól. Csendesen teszem hozzá, hogy a büntetés jellemző formája a szülői frusztráció levezetésének, amikor már úgy érezzük, megtettünk mindent, ami józan ésszel megtehető, vagy ami elvárható tőlünk, és egyszer csak elfogy a türelem, a lendület, nincs más megoldás: büntetünk.

Hanna becsukja maga mögött az ajtót, és leveszi a kabátját. Hazaért.

- Hanna, megint késtél! – szól apa a konyhából.

- Készt a busz, apa!

- A héten harmaadszor...

- Én igazán nem tehetek róla!

- Úgy látom, az lesz a legjobb, ha a héten már nem lesz több edzés, és iskola után azonnal hazajössz.

- De Apa!

- Így talán megtanulod, hogy a hatóra, az hat óra.

- Bence, megint te vitted el a tollamat?

- Ó igen, itt van a táskámban, csak megmutattam Dávidnak milyen klassz!

- El sem kérted, csak elvitted!

- De hát már vissza is adom, várj csak! – nagy lendülettel keresi a tollat a táskában. Előveszi a tolltartót. Döbbenet veszi észre, hogy nincs benne a toll.

- Ööö, mindjárt meglesz!

- Azt ajánlom is!

- Ó, itt van! – kiált fel örömmel, amikor a táska alján megleli, némi uzsonnamorzsa között.

- Hát így vigyázol az én holmimra? Hányszor mondtam már neked, hogy ne vidd el szó nélkül, ami az enyém! Legalább vigyáznál rá! Ez hihetetlen! Azt hiszem kiérdemelted, hogy elmaradjon a ma esti tévénézés!

- De Apa!

- Semmi de, így talán elgondolkodsz végre azokon, amit mondtam.

lehetőséged, hogy időben hazaérj!

A legfontosabb, amit már itt meg kell jegyeznünk: ha a büntetés nem oltja ki a negatív viselkedési mintákat, épp ellenkezőleg: megerősíti azok létjogosultságát. Így: A gyermekünk tesz valamit, amit mi nagyon helytelenítünk. Megbüntetjük érte. Helyreáll az egyensúly: viselkedés-büntetés, 1:1. a helyzet kiegyenlítődt, a büntetéssel vezekeltünk a korábbi tettért, tehát az új helyzet ismét fehér lapról indul. Megint kezdődhet újra: helytelenített viselkedéssel... a büntetés ráadásul épp attól fosztja meg a gyerekünket, amit szeretnénk vele elérni: hogy átgondolja a cselekedetét. A tipikus sarkokba állítás megoldás általában arra jó, hogy a gyerek azon gondolkodjon, legközelebb hogyan tudná megúszni, hogy hasonló helyzetbe kerüljön. Ezzel szemben, ha a tett és következménye elvet követjük, a következmény egyenesen a gyerek viselkedéséből fakad.

Családi kuckó

Hanna, késtél!

- A busz miatt, Apa!

- Igazán megszerelnék már azokat a buszokat, a héten harmadjára nem hoznak haza időben...

- De tényleg...

- Jól van Hanna, én a következő látom: megbeszéltük, hogy hatra érsz haza, és ezt nem sikerült betartanod, a héten már nem először. Tudom, milyen jól érzed magad az edzésen, és hogy fontos neked. Engem viszont nagyon zavar, ha késel, mert aggodom érted, ha nem vagy itt, amikor megígérted. Azt javaslom, hogy gondoljuk át, hogy tudnál időben hazaérni.

- Talán, ha nem megyek át a lányokkal a büfébe az edzés végén...

- Ez is egy lehetőség. Niki is jár még edzeni?

- Igen Ó, hát persze! Megkérhetem Niki anyukáját, hogy engem is hozzon haza!

- Csütörtökönként én is haza tudnálak hozni benneteket!

- De jó!

- Hát úgy tűnik, mégis van néhány

- Bence, nem láttad a tollamat?
- Én vittem el, megmutatni Dávidnak.
- Nem szeretem, ha a dolgaim nincsenek a helyükön, ahol hagytam őket.
- Tudom Apa, mindjárt vissza is adom!

A táska aljából, morzsásan veszi elő.

- Ha kölcsönveszel valamit, elvárom, hogy szólj róla, és azt is, hogy olyan állapotban kerüljön vissza, ahogyan elvitted.

- Rendben, Apa. Legközelebb szólok, és vigyázni fogok rá.

- Szeretném, ha ezt írásban adnád nekem, mielőtt eljön a következő alkalom.

- Azt, hogy elkérem, és hogy vigyázok rá?

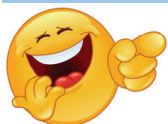
- Igen, valami ilyesmire gondoltam.

Amennyiben megmutatjuk a gyerekeknek, hogyan lehetne a segítségünkre, vagy választási lehetőséget kínálunk a számára, esetleg szembesítjük a tetteinek következményével, anélkül terelgetjük az úton, hogy bármit el kellene vonnunk tőle, vagy fájdalmat okoznánk neki. Számolatlan példát tudnék még hozni, hogyan lehet nap mint nap elkerülni a büntetést, és ezek nemcsak a saját példáim, hanem mindazoké is, akikkel már találkoztunk egy-egy képzésen. Amikor a büntetésről szóló foglalkozáson feltettük a kérdést: mit tanulnak a gyerekek a büntetéssel? Az egyik apuka így válaszolt: „Azt, hogy mi az igazságtalanság”. Érdekes megkülönböztetnünk a büntetést (amikor általában a szankciónak semmi köze a „vétséghez”) a –szülő által esetleg kissé irányított- következmény megtapasztalásától. Pélsául: mivel nem értél haza időben, holnap kell bepótolnod a leckeírásod, ezért nem tudsz edzésre menni. Hiszen az életben is vannak negatív következmények, ezért is akarjuk a gyereket terelgetni, hogy ezeket elkerülje. Néha előfordul, hogy ízelítőt kell kapnia ezekből a törvényszerűségekből is, fontos azonban, hogy a következményről előre tudjon a gyerkóc, például beszéljük meg előre, hogy ha holnap sem sikerül hazaérned, akkor a következő alkalmat leckeírással töltöd.

A kommunikáció több a kimondott szavaknál – Értsünk szót: hogy meghallod, ami nem hangzott el!

www.ertsunkszot.hu

*Skita Erika, Turáni Szabolcs
Átvétel a Képmás Magazinból*



A huszár és a szolgáló

Mese — nem csak gyerekeknek...

Egy papné, valamikor régen, a tányért, tálat, tejesfazekat belerakta egy kosárba, s elküldte a szolgálót, hogy mossa meg a patakon. A szolgáló mosogatás közben meglátta, hogy egy rák épp akkor mászik ki a vízből. Még soha rákot nem látott, hát rábámszkozódik, s egy kicsit fél is tőle. Azonban ott megy egy huszárkatonára lóháton.

Kérdi tőle a szolgáló:

- Ugyan bizony, vitéz uram, mi az istencsodája az ottan?

- Az bizony, húgom: rák - feleli a katona.

A szolgáló erre megbátorodik, közelebb lép a rákhoz, nézni kezdi, s azt mondja:

- Az bizony mász.

- Az bizony rák - mondja ismét a katona.

- Az bizony mász - mondja nagy nyersen a szolgáló.

- Az bizony rák - feleli harmadszor is a katona.

- Ugyan bizony, vitéz uram, miféle lélekkel mondhatja azt, mikor én jól látom, hogy mász - mondja a szolgáló.

- De hát már húgomasszony is miféle lélekkel mondhatja azt, mikor én jól látom, hogy rák? - kérdi a katona.

- No, én nem vagyok sem vak, sem bolond, én jól látom, hogy mász - mondja a szolgáló.

- No, én nem vagyok sem vak, sem bo-

lond, én jól látom, hogy rák - mondja a katona.

A szolgáló megharagszik, s amennyi edény nála volt, mind a földhöz veri, hogy mind diribdarabra török, s azt mondja nagy méreggel:

- Az isten engem éppen úgy pusztítson el, ha nem mász.

A katona leugrik a lováról, kirántja a kardját, elvágja a lova nyakát, s azt mondja reá:

- Az isten engedje meg, hogy a hóhér éppen így vágja el a nyakamat, ha nem rák.

A katona elmegy gyalog, a szolgáló is hazamegy az edény nélkül. Kérdi tőle a papné:

- Hát hol vannak az edények?

A szolgáló elbeszéli, hogy mi történt közte és a katona között a másszal s a rákkal.

- Hát te csak azért törtél olyan kárt nekem? - mondja a papné.

- Ó, asszonyom! Hisz én nem is hagyhatam annyiban, mikor én jól láttam, hogy mász, mégis az a gaz katona mind csak azt hajtotta, hogy rák!

A papné éppen kemencét hevített, mert sütni akart, erre még inkább megharagszik, kapja a százforintos új bundáját, belöki a kemencébe s azt mondja:

- A tűz lángja éppen így égessen el engemet, ha mind a ketten bolondok nem voltatok!

- Hát itt miféle égett bőrbűz van? - kérdi kívülről bejőve a pap, s mikor megtudja, mi történt a rák és a mász miatt, kapja a palástját mérgében összevagdolja azt egy fejszével a küszöbön, s azt mondja:

- A hóhér éppen így vágjon össze enge-

met, ha mind a hárman bolondok nem voltatok!

Odaérkezik a mester. A bornya betévedt a pap udvarára, az után jött, hogy hazahajtsa. Az is megtudja, hogy miféle dolog történt, s miért. Kap egy botot, s úgy vágja föbe a maga bornyát az ajtó előtt, hogy az mindjárt felfordul s megdöglik. És azt mondja a mester:

- Az isten engedje meg, hogy a tüzes mennykő éppen így üssön agyon engemet, ha mind a négyen bolondok nem voltatok!

Érkezik az eklézsia kurátora is, kérdezi, hogy mi történt ott, s amikor elbeszéli neki, megharagszik, felkapja az eklézsia ládáját, s úgy vágja a földhöz, hogy a láda darabokra szakad, a drága abroszok, kendők széjjelomolnak a ház földjén, s azt mondja:

- Az isten éppen így pusztítson el engemet, ebben az órában, ha mind az öten bolondok nem voltatok!

Betoppán azalatt az egyházi is, látja az abroszokat és a kendőket a földön, öszszecsapja a kezeit, s kérdi, hogy ugyan bizony milyen dolog történt, s miért is történt, s mikor megtudja, felkapja a földről az abroszokat, kendőket, diribdarabokra hasogatja mind egyig, s azt mondja:

- Az ördög éppen így szaggasson el engemet, ha mind a hatan bolondok nem voltatok!

A hír elterjedt a történt dolgokról továbbig. Arra összegyűl az eklézsia, felgyűjtják a papi házat, s azt mondják:

- A tűz lángja így égessen meg minket, mind amennyien vagyunk, ha mind a heten bolondok nem voltatok!



Egy tanító

sétája közben a vasúti töltéshez ért. Munkások dolgoztak a síneken. Megállt és nézte munkájukat. Az egyik a vágányt akarta felszedni. Nagy kalapáccsal csapott a sínvasra, hogy kimozdítsa a helyéből. Ráütött egyszer, kétszer, háromszor... végre a tizennyolcadik ütessel elérte célját. Most már felvette a vasat, és látható örömmel emelte a vállára és vitte odébb.

A tanító másnap elmondta a jelenetet a növendékeinek és megkérdezte tőlük, mit gondolnak, hányszor ütött "hiába" a sínre a munkás. A gyermekek nagy sietve felelték, hogy "tizenhét". Nem úgy van - mondta a tanító. - Arra a tizenhét ütésre is szükség volt,

mert azok nélkül nem mozdult volna el helyéről a vas.

Azóta sokszor eszembe jutott ez a történet. Látom, hogyan érnek egy-egy embert, vagy egyes családokat úgynevezett csapások. Egyik a másik után. "A sínvas" nem akar kimozdulni a helyéről, - a szív nem akarja megérteni, hogy nincs a helyén!

Isten boldogságra teremtette az embert. A világ azonban mindenféle csillogó limlomot mutat neki, különféle utat és módot: nézd, itt a boldogság. Az ember elhiszi. Elindul az egyik irányba: csalódik. Elindul a másik irányba: újra csalódik. Ragaszkodik ehhez, ragaszkodik ahhoz és mindent elveszít. Csalódásra csalódás, veszteségre veszteség, csapásra csapás következik. "Borzasztó! - kiált a meggyötört szív - nem bírom tovább!"

"Csak Istenben nyugszik meg lelkem" - írja a zsoltáros. "Jöjjetek éh hozzám" - mondja az Úr Jézus - "és én megnyugosztlak titeket." Az Ő szabadtítását elfogadva bűnbocsánatot és békességet nyersz - boldog leszel! Ez az egyetlen módja van a boldogságnak és Isten erre akar elvezetni mindenkit. Téged is! Már gyermekkorod óta hív. Szólt hozzád sokszor, szelíden, nyájasan - de nem figyeltél rá. Kénytelen volt hát keményebb eszközöket alkalmazni. Bár neki jobban fáj, mint neked, folytatni kénytelen, amíg meg nem érted Őt, amíg nem engedsz neki.

Egy, kettő, három... hányadiknál tartasz? Bár ne volna szükség többre! Jöjj, megváltód vár! Jöjj, még ma!

Forrás: Új Élet

Házikutyia-isten

Az idősebbek még emlékeznek arra az ügyes mutatóvanyra, mellyel a marxizmus megfordította a Teremtés könyvének híres mondatát: „Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá,” (1.26) és vallásellenes hadjárata egyik alapmondatává tette. Azti igyekezett a tudatokba vésni, hogy az ember teremtette az isteneket a saját képmására és hasonlóságára. Természetesen hazudott, mint mindig, mindenben, ámde ügyesen megcsípte a gazdaságkori embert a hiúságánál. Őkelme szemrevételezte a csudálatos hellén istenszobrokat, majd elégedetten megnyalta a szája szélét: „Ni, csak, Rózszi, ezek tényleg énrám hasonlítanak!” Innentől kezdve megy minden, mint a karikacsapás, mert ki mennyire hiú, annyi esze hiányzik.

*

Az őskori ember a transzcendensre, a természetfölöttire figyelt. Nem volt oly buta, mint Sztalin vagy Ceausescu, hogy önmagát vetítse az égbe, hanem a nagy világfolyamatok mennyei jelképalkajait kereste. A görögök a Khaosz utáni első korszakot Uránoszhoz kapcsolták, a következőt Kronoszhoz, akit Zeusz érája követett. Weöres Sándor Theomachia című drámája ez utóbbi váltásról szól. Benne Kronosz mindenhatónak gondolja magát: „Hol van korlát énellemem? S ha van, mit ér?/ (...) Mindéig egy uralkodik, s az én vagyok.” A bölcs Okeánosz így felel neki: „Te csillagpikkelyes testű, ezerkezű/ ki minden mozdulásnak összessége vagy./ a mozdulatlan Moirák ellen nincs kezéd.” A Moirák egy fokkal főntebbi sors-istennők, bennük a van és a nincs egy. Erosz hozzájuk tartozik: „A kéz, mellyel a mozdulatlan Három-egy./ a Moira e világba nyúl: ez én vagyok./ A sóvár vonzalom s a bontó gyűlölet,/ a változás, a létnek kulcsa én vagyok./ Magadból lépj ki, ha szembeszállsz velem.” Nem csak az emberek, a halhatatlan églakók fölött is áll és uralkodik a Három-Egy.

*

Ha megnézzük a mai vallásosságai fölméréseket, akkor azt látjuk, hogy a hajdan keresztény Európa lakónak aránylag kis százaléka vallja ősei hitét – különösen a „fejlett Nyugaton” – ám a többség a „maga módján” hisz Istenben. Miféle Istenben? Egy kedves nézőnk írja: „Hiszek Istenben (nem félem), hiszem. Viszont a megfoghatatlan, az emberi észnek elérhetetlen Istenről alkotott istenképeket nem tudom elfogadni. Ezért nem igénylek közvetítőt. A vallás, a hit szükségesét nem vitatom. Kell, hogy legyen, aki emberi normákat betartasson, lelki békességet adjon – elfogadni a jót, a rosszat. A bajban lehessen valahova fordulni. A létet átvigye, és beleenyugvást adjon az elmúlásba.” A „maguk módján” vallásos felebarátaink közül igen sok írhatta volna ezeket a sorokat.

*

Vegyük szemügyre alaposabban ezt az eléggé általánosnak mondható elképzelést. Az első mondatból – nem félem, hiszem – kiderül, hogy a levélben említett isten kitalálójának a háziállata, olyasféle, mint egy farkasölő kuvasz, amely mindenkit megugathat, de gazdájának kezét nyalogatja. Bolond is volna, aki Szent Bonaventura szavaival így imádkozna hozzá: „Uram, vezess engem utadon, hogy beléphessek igazságodba, és szívem örvendezve félje nevedet!” Miért féli Isten nevét Bonaventura, a tudós, a püspök, a bíboros, sőt, mi több, a misztikus? Azért, amiért Mózes „eltakarta arcát” az égő csipkebozkor előtt, amiért Keresztes Szent János „a lélek sötét éjszakáján” keresztül jutott el a Mindenható megtapasztalásához, ami-

ért ugyanerről szólván az evangélikus Rudolf Ottó az Úr közelében tremendumról, a szív gyökeréig ható megrendülésről” beszél. Isten nem egyszerűen fölfoghatatlan és végtelen, kifejezhetetlenül több, ugyanakkor igazságos és szeret, ezért örvendő a félelmünk.

*

A második mondat saját színvonalán szabványosítja istenét. Előírja számára, hogy „megfogható” és „emberi ésszel elérhető” legyen, különben ő „nem tudja elfogadni.” Jellemző vásárlói alapállás: kérek egy kézbe vehető, és nálam semmiképpen sem okosabb istent! Van? Olyasfélére gondoltam, mint például egy közepes árfekvésű maroktelefon ébresztőórával. Világos, egyszerű használati utasítással, hogy „ne legyen szükségem közvetítőre.” Jut eszembe még, fontos, hogy jó házörzöként – másokkal – az „emberi normákat betartasson, lelki békességet adjon” – szóval ne engedje be a tolvajt a házba, s ha valahogy mégis besurrant „a bajban lehessen valahova fordulni.” Intézkedjék, kérem. Aztán amikor lejár az élet lemeze, akkor ne nekem kelljen vesződnöm az elrontott élettel, a bűneimmel, a lelkiismeret-furdalásaimmal, mert az ő dolga, kutya kötelessége, azért tartom, hogy „a létet átvigye, és beleenyugvást adjon az elmúlásba.” Ha ilyen istent pil-

lanatnyilag nem tartanak a boltban, akkor volt szerencsém, majd utána nézek a szomszéd áruházban.

Ma, a kereskedelmi szekták korában az isten-kínálat beláthatatlan.

*

A tökéletes, mindenható, örökkévaló, megfoghatatlan, láthatatlan, mégis jelenvaló Isten mibenlétéről szentek és bölcsek évezredek óta töprengenek. „Ha Isten meg lehetne látni, egy volna a dolgok közül.” – állítja Buji Ferenc. Így folytatja: „A világ összes létező és lehetséges dimenziójával, végeláthatatlan tér- és időbeli kiterjedésével, lényeiének milliárdjaival a dimenziótlan, tér- és időbeli kiterjedés nélküli, oszthatatlan Istenben van. (...) Mint ahogy az évmilliárdok óta folyamatosan táguló világegyetem is egyetlen, kiterjedés nélküli isteni Pillanatban van. Istenen kívül nincs semmi.” Ő bennünk van: „Egyetlen Isten van mindenkiben.” Mégsem állíthatjuk, hogy most, velünk együtt a „Mackó utca 23-ban tartózkodik.” A gazdaságkori ember másként él és gondolkodik. Páratlan műszaki-tudományos teljesítményeit példátlanul alacsony szellemi színvonalal párosította.

*

A házikutyia isten lényege, hogy semmiképpen se legyen azonos az Igazival! No, ez a különbség egy őszinte istentagadó, és egy, a „maga módján vallásos” között. *Czakó Gábor*

Krisztus és mi

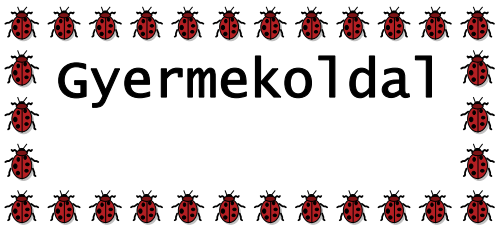
Krisztus a megterhelteket hívta magához, mi inkább a gond nélkül élő embereket szeretjük.

Krisztusnak a szegénység teljesítményei tetszetek, nekünk a gazdagság teljesítményei tetszenek inkább.

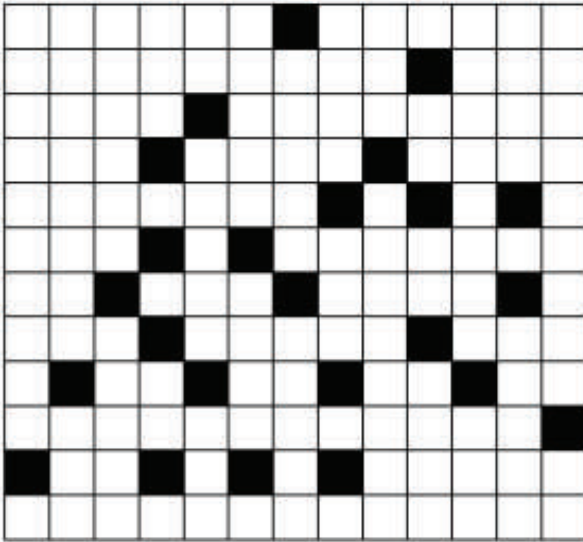
Krisztus kortársainak ellentéte volt, mi Krisztus ellentétei vagyunk.

Krisztus a „vagy-vagy” köztörzst szerette, nekünk a megengedő „ámbár- jöllehet” tetszik jobban.

Krisztus az élet vize — mi pedig sajnos inkább békányál vagy jégkéreg vagyunk rajta ...



Gyermekoldal



Az alábbi szavak és betűcsoportok hét kivételével elhelyezhetők az ábrában. A kimaradt hét szóból az alábbi történet befejezése állítható össze.

Egy öttagú család pihent a parton. A gyerekek az óceánban fürödtek, és homokvárat építettek, amikor a távolban feltűnt egy töpörödött öregasszony. Szürke haját fújta a szél, ruhája pedig koszos és rongyos volt. Valamit mormolt magában, miközben a szatyrába pakolta a földről felszedett dolgokat. A szülők magukhoz szólították a gyermekeket, és azt mondták nekik, hogy maradjanak távol az öregasszonytól. Amint lelehajolgatva elhaladt előttük, rámosolygott a családra. De az üdvözlésre válasz nélkül maradt. Hetekkel később tudta csak meg a család, hogy a töpörödött öregasszony azt tűzte élete céljául, hogy a

- Kétbetűsek:** AA, AN, ÁT, AZ, EÁ, GR, OE, OÓ, OÓ, ÖN, TE, TO
Hárombetűsek: AMI, ANT, ETÁ, ETO, EVE, ÉLL, GYI, LEE, ÖLD, ÖTZ, TTB, TTL
Négybetűsek: ÁSOM, ECET, ELÖL, FÜGE, GEBE, INAS, NEJE, OTTO, VARR
Ötbetűsek: BOKOR, DELTA, DERÜL, FENYŐ, NAPRA, ÖNNEK, SEGIT, TOLTA
Hatbetűsek: ALBINO, CSALÁD, NARKOS, NEHOGY
Hétbetűsek: RENDELI, TENGERT
Nyolcbetűsek: ANAKONDA, GYEREKEK, KÖTSZERT, REJTETTE, SZEMETET
Kilencbetűsek: FELSZEDJE, IZLETESEN, SZEMETELŐ
Tízbetűsek: CIGARETTÁT
Tizenkét betűsek: BELELÉPJENEK, TEKNŐSPÁNCÉL
Tizenhárom betűsek: FÁRADHATATLAN, ÜVEGDARABOKAT

GOLF

A keresztény erkölcs sokszor úgy jelenik meg a mélyen hívő felnőttek tudatában is, mint valami csősz-szabályzat. Mindent szabad, ami nem tilos, és nagyjából mindent tilos megtenünk, ami igazán jólesne, tehát magas szinten kell tudnunk számon tartani a kibúvókat és a mentségeket. Mintha föl sem merülne bennünk az a gondolat, hogy Isten boldog és egyenes embereknek szeretne látni bennünket, és ennek eléréséhez adta a törvényt...

Misi: Atyám, a születésnapján meghívnam golfozni.

András atya: Köszönöm, ez nagyon kedves tőled. De sajnos nem valószínű, hogy itthon leszek.

Misi: Hogyhogy, most egy tábor sem esik erre a napra.

András atya: Még szerencse: egyszer ünnepelehetek a barátaimmal. Már amilyen nagy ünnep az öregedés...

Misi: Biztos nem golfozni fognak.

András atya: Nyertél. Egészen biztos, hogy nem.

Misi: Akkor miért nem inkább velem jön atya?

András atya: Misikém, nem mondom, hogy nem vagy egy kissé rámenős, de attól még szívesen vagyok veted, meg a társaddal is. Történetesen golfozni semmi kedvem.

Misi: Atya eljár teniszezni, quadozni. úszni, sziklát mászni, akkor a golfozás miért nem fér bele?

András atya: Mit hordasz össze? Az úzás és a faltenisz rendben van a mozgás miatt. A quadozásba, ebbe a négykerekes robozósba ti ugrasztottatok be, nem volt rossz, de egyszer elég volt. Az pedig, hogy néha túra köz-

ben sziklás részhez érünk, és nem ijedek meg tőle, még nem jelent sziklamászást. A golfban viszont nem tudom, hogy mi a jó. Nem is igazi mozgás, csak megy az idő, és az előkelősi amúgy sem az én műfajom.

Misi: Szórakozás és együtt vagyunk. Nem elég?

András atya: Dehogynem. Egy kicsit természetesebb körülmények közt meg még jobb lenne.

Misi: Miért, egy papnak bűn golfozni? Mi benne az erkölcstelen?

András atya: Úgy gondolom, csak az, hogy semmi hasznos nincs benne, sőt, némi mesterkéltség allűr még visszatetszővé is teszi. Tudod, ha jómódú nyugdíjas értelmiségiek a sport illúziójával így tudnak összetartani, tőlük nem irigylem. Nekem viszont minden hiábavalóság egyúttal bűnnek is számít, mert Isten előtt nincsenek üresjáratok.

Misi: Szóval, ami nem kifejezetten érdem, az már mindjárt bűn is?

András atya: Misikém, az életünk egy meglehetősen szűkre szabott próbaidő. Eszerint kell mérlegelnünk az elfoglaltságainkat. Mondok egy példát. Amikor autóvezetői vizsgát tettem, több mint harminc éve, úgy gondoltam, ha nagy kivárásokkal kanyarodok, nem okozhatok bajt. Igyekeztem mindenkinek megadni az elsőbbséget, aki a környéken volt, még a parkoló kocsiknak is. Egyszer csak rám szólt a vizsgabiztos, hogy késleltetem a forgalmat, ha nem fejezem be, átadhatom neki kormányt. Értesz már? Könnyű megbukni a lötyögéssel.

Misi: Jó, de nem lehet olyan idegbajban élni, hogy állandóan valami hasznosat tegyünk.

András atya: Pedig ilyen hasznosan kell élnünk: vagy másokért, a szolgálatban, a kötelességben, vagy az intenzív kapcsolódással,

hogy még hasznosabbak lehessünk. Ha lötyögünk, azzal lelkileg is fáradunk, testileg sem épülünk. Én értelek téged, hogy fiatalon mindent kipróbálnál, de tényleg mindenre úgysem lesz alkalmad, akkor miért nem válogatod ki az érdemi elfoglaltságokat, sportban, kultúrában, tiszta élményekben? És - akármilyen nagy számot is mutat az ideai születésnapom — ezekből többféle viselhető programban veled tartanék, amikor ráérek.

Misi: Kérdezhetek egy nagyon durvát?

András atya: Másfelet is.

Misi: Ha a születésnapján, nyáron sem tehet, amit akar, mi van, ha arra a napra jut egy temetése, vagy haldoklóhoz kell mennie, és el van rontva az egész nap?

András atya: Egyrészt, a papi szolgálattal miért lenne elrontva bármelyik napom? Ha gyászolókat kell vigasztalni, halottakért kell engesztelni, vágy éppen betegeket kell lélekben megerősíteni, ajándék, hogy tehetem. Másrészt nem élek olyan születésnap-kultuszban, mint ahogy ti számon tartjátok a vénülésemet, ami persze nagyon kedves tőletek, szó se róla. Szóval aznap szabadnapom lesz, és a barátaimmal tartok, de utána egy szellősebb délelőttön elmegyek veled, meg azokkal, akik még a csapatból ráérnek valami érdekes programra.

Misi: Sárkányrepülés belefér?

András atya: Arra sárkányokat hívj, de egy szerényebb hegyi kerékpártúra esetleg.

Pajor
András



A sakkjátékos

Évekkel ezelőtt Paul Morphy volt a sakkvilágbajnok. Egy napon értékes festmény előtt állt, melyen a következő felirat volt olvasható: - A sakkjátékos.

Sátán és egy fiatalember volt a két játékos. Nagy tért tért folyt a partit: az ifjú lelkéért. A játék rosszul állt a fiatalember részéről. Figuráit nem tudta anélkül elmozdítani, hogy matt helyzetbe ne került volna. Az arcán kétségbeesés tükröződött: Elveszítette a lelkét!

Morphy, aki jobban értett a sakkhhoz, mint a kép festője, egy darabig nézte a képet, aztán egy sakktáblát hozatott magának. Ugyanolyan állásban állította fel a sakktáblát, mint ahogy az a képen volt. Átvette az ifjú szerepét, s meglepte azt a lépést, amely az ifjút megmenthette volna a vereségtől.

Az élet ilyen játék volna? S talán nem ismeresz már több lépést, amely megmenthet téged a pusztulástól? Akkor engedd át az irányítást annak, aki a játék minden húzását ismeri: Jézus Krisztusnak.



Teréz Anya

A hallgatás értéke

„Uram, állíts szájam elé őrseget, és ajkam kapujához rendelj védelmet!”
(Zsolt 140, 3)

A hallgatás szelídség,
amikor nem szólsz, ha bántanak;
amikor nem keresed a magad igazát;
amikor hagyod, hogy Isten védelmezzen téged,
a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibáit;
amikor készségesen megbocsátasz anélkül,
hogy a történeteket felelgetnéd;
amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,
a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod a szenvedést;
amikor nem keresel emberi vigaszt;
amikor nem aggódsz, hanem türelmesen várod,
hogy a „mag” kicsirázzék,
a hallgatás türelem,

A hallgatás alázat,
amikor nincs versengés;
amikor belátod, hogy a másik jobb nálad;
amikor hagyod, hogy testvéreid kibontakozzanak,
növekedjenek és érlelődjenek;
amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért;
amikor cselekedeteidet félreértik;
amikor másoknak hagyod a vállalkozás dicsőségét,
a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
Amikor nyugodtan vársz, mert tudod, hogy az Úr fog cselekedni;
amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral lehess;
amikor nem törödsz azzal, hogy megértsenek téged,
mert elegendő neked, hogy az Úr megért, a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet anélkül, hogy megkérdeznéd: „Miért?”
a hallgatás imádat.

„Jézus hallgatott.” (Mt 26, 63)

A két koldus

Két koldus lakott az egyik falu mellett. Az egyikük vak volt, a másiknak nem volt lába.

Egy napon kigyulladt a falu melletti erdő, amelyben éltek.

A koldusok természetesen vetélytársak voltak, szüntelen haragban álltak egymással. Ellenségek voltak nem barátok.

Amikor az erdő kigyulladt, a két koldus elgondolkozott egy pillanatra. Ellenségek voltak, még csak nem is beszéltek egymással, de ez most vészhelyzet volt.

A vak ember azt mondta a másiknak, akinek nem volt lába.

- Egyetlen módon menekülhetünk meg, ha felülsz a vállamra, te használd az én lábamat, én pedig a te szemedet.

Ez az egyetlen útja a menekülésnek.

Megmenekültek.

Ez nem lehet

más mint szeretet!

Én töviskoronát adtam Neki,

- Ő az igazság koronáját adta nekem.

Én keresztet adtam Neki, hogy hordozza,

- Ő az igáját adta nekem, mely boldogító,

és olyan terhet, mely könnyű.



Én szöveget vertem a kezébe,

- Ő Atyjának biztonságot adó kezébe helyezett engem, ahonnan semmilyen hatalom nem ragadhat ki többé.

Én ezt a gúnyne-

vet adtam neki:

„a zsidók királya”,

- Ő új nevet adott nekem,
és királlyá és pappá tett Isten előtt.

Én nem védtem meg Őt,
és letéptem testéről a ruhát.

- Ő a megváltás ruhájába öltöztetett engem.

Én kinevettem,
és szemtől-szemben kigúnyoltam Őt,

- Ő nekem adta a mennyet.

Én ecettel itattam Őt,

- Ő élő vizet adott nekem.

Én fára szegezve megfeszítettem Őt.

- Ő örök életet adott nekem.

Amit Neki adtam, azt bűnből tettem,

- Amit Ő adott nekem, azt kegyelemből tette.

ismeretlen szerző

Milyen utat javasol Ferenc pápa a hitet keresőknek

Ferenc pápa a lelkeségi mozgalmakkal, közösségekkel, világi társulásokkal töltött pünkösdi szombati virrasztáson négy kérdésre válaszolt. Az első kérdés arra vonatkozott, hogyan jutott el a hit bizonyosságára és milyen utat javasol a hitet keresőknek.

Elmesélte, hogy családjában nagyon egyszerű és konkrét módon élték meg a hitet. Főként apai nagyanyja tanítgatta, sokat beszélt neki Jézusról. Az igehirdetés első színtere a család és ez nagyon szép dolog. Az anyáknak, a nagymamáknak nagy szerepük van a hit átadásában. Így volt ez az első keresztények idejében is. Pál apostol emlékeztette is rá Timóteust: „jól emlékszem őszinte hitedre; ez előbb nagyanyádban, Loiszban, majd anyádban, Eunikében élt...” (2Tim 1,5). A hitet nem elvont módon találjuk meg, hanem mindig valaki hirdeti nekünk, valaki beszél nekünk Jézusról.

Ferenc pápa elmondta, hogy 17 évesen érkezett el számára az a nap, amelyre mindig emlékezni fog: 1953. szeptember 21-én. Egy iskolai ünnepség előtt úgy érezte, el kell mennie gyónni. „A találkozás élménye volt számomra: találtam valakit, akire nem számítottam. Nem tudom, mi történt, nem emlékszem, nem tudom, miért volt ott az a pap, nem is ismertem. Nem tudom, miért éreztem szükségét a gyónásnak, de az igazság az, hogy valaki várt rám. Régóta várt.” Elmondta, hogy az a nap megváltoztatta, meghívást kapott, tudta, hogy pap lesz belőle.

Sokszor érezzük, hogy keresnünk kell Istent, a bocsánatát

kell kérnünk, de fontos tudnunk: ő már vár ránk! „Hatalmas kegyelem ez: rátalálni valakire, aki vár rád. Bűnösneként mélységbe odáig, de ő már vár, hogy megbocsásson neked” – hangsúlyozta. A próféták is ezt tapasztalták. Jeremiás könyvében az áll: az Úr olyan, mint a mandulafa virága, a tavasz első virága, amely várja a később érkező virágokat (vö: Jer 1,11-12). Vár ránk, hogy megajándékozzon szeretetével. „És ez olyan ámulattal tölti el szívedet, hogy el sem hiszed, és így növekszik a hit! A találkozással, ami találkozás egy személlyel, találkozás az Úrral.” Nem elég könyvekből tanulni a hitet: találkozni kell Jézussal. Törekények vagyunk, törekény a hitünk is. Legnagyobb ellenségünk a félelem. Ne féljete! – buzdította a Szentatyát a jelenlévőket. „Tudjuk, törekények vagyunk. De ő erősebb! Ha vele mélységbe, nem lesz baj. A gyermek nagyon törekény – nagyon sok gyereket láttam itt ma-, de az anyukájával, az apukájával biztonságban van. Az Úrral biztonságban vagyunk! Hitünk az Úrral növekszik, az Úr kezéből kapjuk, általa növekszünk, általa leszünk erősek.”

Ferenc pápa óva intett attól, hogy azt gondoljuk, egyedül is boldogulunk. Amikor túlságosan megbízunk magunkban, akkor vagyunk igazán törekények – mint Péter, amikor magabiztosan bizonygatta hitét aztán háromszor tagadta meg Jézust. Az Úrral lenni azt jelenti, az Eucharisziával, a Bibliával lenni, imádságban lenni, és azt is jelenti, hogy családban lenni. Imádkozunk Máriához is, kérjük őt, mint egy anyát, hogy erősítsen meg minket. Ferenc pápa elmondta: őt megerősíti, hogy mindennap imádkozza a rózsafüzért, erőt kap Máriától.

Magyar Kurír



Sík Sándor

- Üzenet

Földön túlról üzen az úr.

A földön zúg a földi zúr.

Túlon túlról beszél a hit.

Az ember hordja átkait.

Zsong a tudomány méhkasa.

Embernek ember farkasa.

Kikből a kegyelem csorog,

Papok, poéták, piktorok,

Embernyi ember vagytok-e?

Embernyomokat hagytok-e?

Csak kérdezek, kérdeztetek,
De halvány hangom reszketeg.

Hisz én vagyok első személy,
A kérdés éle engem ér.

Nem mondhatom, mint kisgyerekek:

"Nem ér a nevem, emberek."

Uram, te légy irgalmasom,
Mikor fejemre olvasom,

Mit mond nekem, s rólam neked
Az úrból hulló üzenet.

Mit ír a Biblia a beszédről?

"A sok beszédnél elkerülhetetlen a tévedés, de az eszes ember vigyáz a beszédre."

Példabeszédek könyve 10:19

"A bolond szájából gög sarjad, de a bölcséket megőrzi ajkuk."

Példabeszédek könyve 14:3

"A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt."

Példabeszédek könyve 15:1

"Örül az ember, ha válaszolni tud, és milyen jó az idején mondott szó!"

Példabeszédek könyve 15:23

"Utálatosak az Úr előtt a gonosz gondolatok, de tiszták a kedves szavak."

Példabeszédek könyve 15:26

"Nem illik a bolondhoz a választékos beszéd, de az előkelőhöz sem a hazug beszéd."

Példabeszédek könyve 17:7

"A tudós ember takarékoskodik beszédeivel, és aki értelmes, az higgadt lelkű."

Példabeszédek könyve 17:27

Képünkre és hasonlatosságunkra

Falak vagy emberek – mi is az egyház lényege? Aki kívül van, sokszor csak azt látja, ami elválasztja a vallásos közösségektől, de vajon aki benne él, elmondja-e a másoknak, miért jó az egyház? Ha egyáltalán jó és így jó, ahogy most van. A Harmat Kiadó május elején rendezett könyvbemutatót és kerekasztal-beszélgetést, ahol jelen- és jövőképüket egyaránt boncolgatták a katolikus, református és evangélikus egyház képviselői.

Sokan a párkapcsolati könyvek kiadójaként emlegetik a Harmatot, amely májusban jelentette meg Miroslav Volf Képünkre és hasonlatosságára című teológiai tanulmányát. A horvát származású amerikai teológus könyvének bemutatóján a kerekasztal résztvevőit először a legutóbbi magyarországi népszámlálási adatokról kérdezte Fabiny Tibor, a beszélgetés moderátora.

Bővülő körök

Nemcsak tíz évvel öregebbek, de több millió hívővel kevesebben is vannak a történelmi egyházak, ha a népszámlálási adatokat nézzük. A bejegyzett egyháztagok száma azonban alig változott egy évtized alatt, magyarázta Szűcs Ferenc. A református teológusprofesszor elmondta, Jézus egyházképében is voltak hasonló különbségek, ahogy arról a Bibliában is olvashatunk.

– Tizenkét tanítványa volt Jézusnak, ezen belül is volt egy még szűkebb, hármas tanítványi köre. Aztán olvashatunk egy hetvenes létszámról, és amikor enni kellett, ötezen is összegyűltek. Jézus nem mondja erre az ötezerre sem, hogy ők csak zavarának, vagy periférikus tagok lennének, hanem azt mondja a tizenkét tanítványának, ti adjatok nekik enni. Van egy Igére, kenyérré, emberségre éhes magyar társadalom, és az igazi nagy kérdés, hogy akik egyháztagoknak vallják magukat mit tudnak adni ennek a közösségnek – fogalmazott a Károli Egyetem professzor emeritusa.

Ki tölti ki?

– Ne éljünk a számok bővületében, jóllehet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nem tartotta mérvadónak az eredményt, de valljuk be, Nyugat- és Kelet-Európában is ugyanott vagyunk, hiába volt utóbbinál kommunizmus, előbbinél kapitalizmus – mondta Kránitz Mihály vallástörténész. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanára szerint a népszámlálási adatok inkább a nagy intézmények iránti bizalmatlanságot semmint a hitélet iránti érdektelenséget mutatják.

– Az ember lelkében van egy úr, ami valaki számára készült. Az egyház azokat gyűjti össze, akik istenhívők, Krisztuskövetők. Az egyház nem statikus közösség, hanem állandóan változik. Nem alapjaiban, tartalmában, hittételeiben, hanem összeállításában, az emberekhez, társadalomhoz való hozzáállásában, mert a világ is változik. Tehát el kell fogadnunk ezt a csökkenést. Az ember azonban nyitott a természetfölöttire, fiataloknak és az időseknek egyaránt van igénye arra, hogy ezt a bizonyos helyet a szívükben valaki, vagy valami betöltse – fogalmazott Kránitz Mihály.

A statisztikán túl

Ittész János szerint sem érdemes számokban gondolkodni, a nyugalmazott evangélikus püspök azonban felhívta a figyelmet arra, hogy meg kell vizsgálni, miben mulasztottak az egyháziak.

– Jézus Krisztus nem statisztikát kér, az ítélet napján nem azt fogja megkérdezni tőlem és a papjaitól, hány embert térítettetek meg, mert nem fogja rajtunk számon kérni az Ő munkáját. De meg fogja kérdezni – és ettől rossz a lelkiismeretem – elmondta a rád bízottaknak, amit el kell mondani? Elhangzott a szádból az üzenet, amit rád bíztam és rajtad kívül senki nem mondott el? Tulajdonképpen ez a mi vizsgakérdésünk statisztikától függetlenül, hogy tanúskodik-e az egyház arról, akiről bizonyosságot kellene tennie – mondta Ittész János.

Nem sajtóítható ki

Az evangélikus püspök Miroslav Volf könyve kapcsán utalt arra is, hogy az Egyesült Államokhoz hasonló átrendezés figyelhető meg Európában, hiszen az öreg kontinensen is egyre inkább gyülekezet-központúvá válik az egyház. A kisközösségek sokkal hatásosabban és erőteljesebben tudják megszólítani az embereket, mint a nagy egyházi szerveződések. A bemutatott könyv szerzője maga is szabadegyházi kötődésű teológus, ennek ellenére kiegyensúlyozott teológiai álláspontot képvisel, hiszen tanulmánya arról szól, miként lehet az egyház a Szentháromság Isten képmása. Fabiny Tibor szerint a különböző keresztény vallási irányzatok sokszor éppen azért különböznek egymástól, mert kisajátítják a Szentháromság egyik vagy másik személyét.

– A fundamentalizmus szerint a Szentírás tekintélye azonos Isten tekintélyével. Van, aki azt mondja, az igazi egyház ott van, ahol Jézussal személyesen találkozom, ez az evangélikalizmus. Mások szerint egyház csak ott van, ahol a karizmák, a természetfeletti erők megnyilatkoznak. Vagy az Atyát, vagy a Fiút vagy a Szentlelket akarják kisajátítani, és ez által az egyensúly megbillen. Számomra azért jelentős ez a mű, mert egy szabadegyházi evangélikál szerző látja meg azt, mennyire egyoldalú dolog, ha csak Szentháromság egyik személyére helyezük a hangsúlyt, pedig mindhárom személye fontos, és az egyház erre épül – fogalmazott a Károli Egyetem tanszékvezető tanára.

Mert megérdemlem?

– Talán a mai ember számára nem mindig világos, hogy amikor mi személyről, személyiségről beszélünk, akkor ennek az európai tradícióban a Szentháromság a titka. Sajnos mi a személyt az individuummal azonosítjuk a modern világban, pedig a személy nem ez – mondta Szűcs Ferenc. A református teológusprofesszor szerint senki sem lehet önmagában személyiség, hiszen a közösség, amely nyelvünket adta, gondolkodásunkat is befolyásolja, ehhez hasonlóan az egyházi hagyományok is hozzátartoznak identitásunkhoz. A professzor elmondta, az újszövetségben belül is kétféle egyházfogalom létezik. Az egyik a helyi gyülekezetre vonatkozó eklézsia-fogalom, ugyanakkor Pál apostol az efezusi és kolossei gyülekezetnek írt levelében úgy ír az egyházról, mint ami megelőzi az egyén létét. Pál azt írja, hogy Krisztus az egyházat szerette, őerte adta oda magát, tehát itt nem az egyénekről van szó.



– Ezt a feszültséget kell látnunk, aminek a nyugati individualizmus lett az egyik kultúrtörténeti végállomása. Hiszen ennek a legvégső szekuláris kifejelete az, hogy érted van minden, neked ez jár, neked ez kell, te vagy a világ közepe. Az egyén váltotta fel a korporatív, a közösségi, testületi identitásokat. A könyvnek ez a szívére, mert ezt a problémát járja körbe – fogalmazott Szűcs Ferenc.

Kelet és nyugat

A tárgyalt könyv szerzője nem egyedül boncolgatta az egyház mibenlétének kérdését, munkájában Joseph Ratzinger, azaz a korábbi XVI. Benedek pápa és Johannes Zizioulas metropolita egyháztanát vizsgálva vázolja fel saját protestáns ekkleziológiáját. Keleti és nyugati egyházképek találkoznak a műben, Szűcs Ferenc azonban arról is beszélt, miben különbözik e két világnak a Szentháromság Istenről alkotott képe.

– A keleti Szentháromság-tan hierachikusabb, mert az Atyától származónak tekintették a Szentháromság minden tagját. A Szentlélek eredete nagy választóvonal tehát a keleti egyházban. Az, hogy a Szentlélek a Fiútól is származik, már a nyugati gondolkodás. Augustinus például sokkal inkább relációként fogta fel a Szentháromságot a szeretetből kiindulva. Isten szeretet, olvashatjuk János apostol első levelében. A szeretet nem képzelhető el önmagában, az Atya szereti a Fiút öröktől fogva, a Fiú viszonszereti az Atyát, erről pedig már Jézus főpapi imájában olvashatunk, János evangéliumában – magyarázta Szűcs Ferenc. A professzor szerint azonban csak kevés utalás van Volf könyvében Szent Ágoston tanára, a könyvben a keleti, inkább hierarchikus Szentháromság-tan jelenik meg erősebben.

Kinek a képére?

Két tüdővel lélegzünk, idézte II. János Pál szavait Kránitz Mihály, aki szerint Ratzinger és Zizioulas teológiai munkássága is változást hozott az egyházszervezetről korábban alkotott képbe. – Az ortodox és a latin egyház területéről inspiratív módon ezek a teológusok emelték ki, hogy az egyházat most már nem

a piramisszerű hierarchikus elgondolás szerint kell értelmezni, hanem nyúljunk vissza az ősegyházi tapasztalatra. E szerint az egyház egy család, sőt Isten népe – utalt a Bibliában is megjelenő értelmezésekre a római katolikus vallástörténész. Kránitz Mihály szerint az egyén és közösség közötti kapcsolatot Pál apostol teszi egyértelművé, amikor úgy fogalmaz, „ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (Pál apostol Korinthusiakhoz írt első levele, 12. fejezet, 27. verse)

A teológusok egyetértettek abban, hogy az egyház nem demokratikus intézmény, hiszen az egyházban van Isten által alapított hivatal. A próféták, igehirdetők, azok, akiket a Lélek munkája megszólít, az egyháztól is kapnak külön megbízást. A kerekasztal résztvevői szerint akkor van baj az egyházi hierarchiával, ha valaki visszaél a tekintélyével, és többnek gondolja magát a többi embernél.

– Hadd hivatkozzam Pröhle Károly evangélikus professzor egyik vicces megjegyzésére, aki azt mondta: a római katolikus egyház rendkívül praktikus egyház. Ott ugyanis csak egy személy családokozhatatlan. Nálunk mindenki az – mondta Fabinyi Tibor.

– Ha letakarjuk a könyv alcímét és csak ezt a címet olvassuk, hogy Képünkre és hasonlatosságunkra, akkor mi jut eszünkbe? – kérdezte Ittész János, aki szerint Istennek a teremtéskor tett kijelentésén túl ez a kifejezés egy tévútra is felhívja az olvasó figyelmét.

– Megfogalmazódik a veszély, hogy a mai ember az egyházat a maga képére és hasonlatosságára szeretné formálni. Ez ellen nagy fegyver ez a könyv, mert nem jó, nem illő, nem üdvösséges és nem méltó, hogy az ember a saját képére és hasonlatosságára formálja az egyházat. Mert az már nem egyház.

Dobó Márta

Fotó: Gál Efraim/Harmat Kiadó

Mi nyugtalanít jobban?

Egy lélek, aki elkárhozik —
vagy pedig egy karcolás az autódon?
Egy elmulasztott istentisztelet —
vagy egy eredménytelen munkanap?
Ha gyülekezeted nem növekszik —
vagy ha kertedben a káposzta satnyán nő?
Ha a Bibliát ma még nem olvastad —
vagy ha nem jutottál újságolvasáshoz?
Ha gyülekezeti munkára nincs idő —
vagy ha nem jutottál a ruhák kivasalásához?
Ha egy jó bibliaórát elmulasztottál —
vagy ha a tévében egy jó programot elszalasztottál?
Ha adományod Isten országa céljaira jelentéktelen —
vagy ha fizetésedet túl kevésnek tartod?
Ha gyermekeid elmulasztják a vasárnapi hittant —
vagy ha késve érkeznek az iskolába?
Ha azokra az embermilliókra gondolsz, akik Jézus Krisztust még nem ismerik —
vagy hogy te még nem vitted annyira, mint a szomszédod?

Mi nyugtalanít jobban?



Napirend

**A kegyelmet naponta újra elfogadni,
Naponta érni, újra nőni,
Naponta újra a bűnt meggyűlölni,
Naponta újra a gonoszt elhagyni,
Naponta újra a kísértést kerülni -
Türelemmel szenvedni -
Alázattal szolgálni.
Naponta újra a pokolba szállni,
Imádkozni naponta és újra küzdeni,
Naponta újra önmagát legyőzni,
Naponta újra szeretni s remélni,
Naponta újra valakit megszánni,
Naponta újra az Urat keresni,
Naponta újra orcáját nézni,
Naponta halni - feltámadni,
Jézussal együtt a cél felé haladni,
Csak így tud egy keresztyén igazán szolgálni.**

Forrás: Új Élet

Egyházi nyilatkozatok és értékelés a „nagy figyelmeztetésről” szóló üzenetekről

A 2010 novemberében indult írországi üzeneteket a Szepesi Egyházmegye megyéspüspöke hivatalos nyilatkozatban, a melbourne-i érsek pedig a papságnak írt körlevélben ítélte el. Dr. Mark Miravalle neves mariológus, teológiai professzor a Hittani Kongregáció irányelvei alapján értékeli az „Isteni Irgalomról nevezett Mária” által terjesztett szövegeket.

A 2010 novemberében indult írországi üzeneteket 2012 novemberében Stefan Sečka, a Szepesi Egyházmegye megyéspüspöke hivatalos nyilatkozatban, néhány hete pedig Denis J. Hart melbourne-i érsek a papságnak írt körlevélben ítélte el.

Dr. Mark Miravalle neves mariológus, a Steubenville-i Ferences Egyetem teológia professzora számos alkalommal dolgozott egyházi hatóság által felállított, nemzetközi teológiai vizsgálóbizottságok tagjaként. Az alábbiakban a Hittani Kongregáció által 1974-ben megfogalmazott irányelvek alapján, a hivatalos egyházi vizsgálatok módszerét követve értékeli az „Isteni Irgalomról nevezett Mária” által terjesztett üzeneteket:

A neves francia mariológus, Fr. René Laurentin szerint magánkinyilatkoztatások egyházi elbírálásának normái a következő három alapkérdésre vezethetők vissza:

- *Megegyezik-e az állítólagos üzenet tartalma a Katolikus Egyház hivatalos hitbeli és erkölcsi tanításával?*
- *A kíséző jelenségek (extázis, az üzenetközlés módja stb.) beleillenek-e az Egyház misztikus hagyományába?*
- *Megvannak-e az állítólagos üzenetek azok a lelki gyümölcsei, amelyek minden hiteles természetfeletti megnyilatkozást kísérnek, Jézus szavai szerint: „Gyümölcséről lehet a fát felismerni” (Mt 12,33) -: megtérés, lelki béke, lelki öröm, új vagy megújult hit, remény, szeretet; nagyobb hűség az Egyházhhoz, teljesebb egység az Egyházzal?*

Sajnálatos módon – írja Miravalle – az „Isteni Irgalomról nevezett Mária” üzenetei számos súlyos teológiai, történelmi és tárgyi tévedést tartalmaznak, amelyek ellentmondanak a Katolikus Egyház tanításának, a hiteles katolikus magán-kinyilatkoztatás misztikus hagyományának, sőt, saját jövődöléseinek is, és nem hozzák az igazi égi üzenetekkel járó béke, szeretet, öröm lelki gyümölcseit. Csupán néhány példa:

1. Azt állítja, hogy XVI. Benedek volt „az utolsó igaz pápa a Földön”, és „a következő pápa” a „hamis próféta” lesz. (2012. április 12.)

E kijelentés, hogy érvényes konklávé „antipápa” emelhet trónra, a katolikus tanításnak nyíltan ellentmondó, eretnek állítás. Az is következik belőle, hogy Ferenc pápa család, „hamis próféta”. Mindez a katolikus zsinatok (Lumen Gentium 25), a katekizmus és a kánonjog törvényes pápaválasztásra vonatkozó szakaszainak elítélendő elutasítása. Emellett rendkívül veszélyes téveszme, mert egyes katoliku-

sokat az Egyháztól való elszakadásra készítet, ami nem más, mint „a pápának való alárendeltség vagy a neki alárendelt egyháztagnak való közösség megtartása” (CIC 751. kánon). A katolikus hívő, amennyiben így dönt, „önmagától beálló kiközösítésbe esik”, és nem járulhat szentségekhez (vö. CIC 1364.1). Az üzenet egyébként nemcsak Ferenc pápaságát kérdőjelezi meg, hanem XVI. Benedeket sem tartja tiszteletben, aki önkéntes lemondása (nem pedig az üzenetekben előrevetített „elűzetése”) napján, 2013. február 28-án, majd március 23-án ismételt feltétlen engedelmeséget fogadott Ferenc pápának.

2. Az állítólagos próféciákban számos helyen megjelenik a millenarizmusnak nevezett eretnekiség egyik formája.

A millenarizmus szerint Jézus ténylegesen ezer évig uralkodni fog a Földön (2012. április 9-i üzenet). Ez idő alatt nem lesz pápa, hanem lelki pápaság valósul meg, melyben Szent Péter kormányozza az Egyházat a mennyből valamiféle „földi paradicsom” körül-



ményei között (vö. 89., 124., 141.; 88., 109., 111., 251., 258. sz. üzenetek). A Katolikus Egyház elutasítja a jézusi uralom alatt álló ezeréves földi mennyország elképzelését (KEK 676). A látható pápa nélküli évezred gondolata ellenkezik Jézus péteri ígéretével (Mt. 16,15–20), emellett sehoh sem igazolja a kinyilatkoztatás.

3. Az egyházi értékelés elutasítása

Az állítólagos prófécia tagadja, hogy szükség volna az üzenetek hitelességének egyházi vizsgálatára és megítélésére. „Nem fontos, hogy az Egyház jóváhagyja-e ezeket az üzeneteket, mert az idő nem az ő oldalukon van” (2011. július 9-i üzenet). Ezzel szemben a hiteles katolikus magán-kinyilatkoztatás mindig az illetékes egyházi hatósághoz irányítja a látnokot, még akkor is, amikor az égiek tudták, hogy nem fogják azonnal elismerni (mint pl. Guadalupei Szent Juan Diego vagy Lourdes-i Szent Bernadette esetében).

4. Az állítólagos látnok, miközben az interneten és könyv formában nemzetközileg terjeszt állítólagos égi üzeneteket, nem azonosítja magát és nem jelentkezik az illetékes egyházi hatóságágnál.

Az állítólagos látnok a dublini régióban él, így a Dublini Főegyházmegyénel kellett volna egyházi teológiai, pszichológiai és tudományos vizsgálatra jelentkeznie. Ennek elutasítása kizárja a második kritérium (a hiteles természetfeletti közléseket jellemzően kíséző jelenségek) figyelembevételének lehetőségét. Jézus a világ Világossága, aki a világosságra hívja szolgálait; ellensége viszont a sötétségben működik.

5. Teológiai tévedések

Az üzenetekben számos zavaros

megfogalmazás található. Egyetlen példa: elmentmond a klasszikus szentháromságtani megfogalmazásnak, hogy a mennyi Atya „Jézus nevében” jön, nem pedig a saját nevében, vagy fordítva, Jézus az Atya nevében. A zavarosságot igazoló állítások, pl. „a szeretet összezavar” (45. üzenet, 2011. február 6.) szintén ellenkeznek a hiteles prófécia jellegével. Jézus nagyon egyszerűen és világosan beszél; a Sátán zavart kelt.

6. Nem következett be a 2011-re ígért „nagy figyelmeztetés”.

A 2011. május 31-i üzenet felszólítja az embereket, hogy készüljenek a „figyelmeztetésre” (Istentől eredő „lelkiismereti megvilágosodás”, amelyről egyébként más Szűzanya-üzenetek is szólnak), melyre „néhány hónapon belül” sor kerül. Ez azóta sem következett be.

7. Hiányoznak az igazi keresztény gyümölcsök, a lelki béke, az öröm, a remény, a szeretet; helyettük félelem, szorongás, erőteljes negatív szemlélet jellemző.

A mennyi Atya és Jézus állítólagos üzenetei, melyek fő témái az isteni megtorlás, a harag, az igazságtétel, a katasztrófák, tele vannak a bosszúállás és az ítélet rettegést keltő kifejezéseivel (Pl. aki Isten ellen fordul, megvakul, kivágják a nyelvét, levágják a lábát – 2013. május 4.) Olykor a hiteles magán-kinyilatkoztatások (pl. az Isteni Irgalmasság üzenetei vagy a fatimai üzenetek) is tartalmaznak erős kifejezéseket a megtisztulás feltételeiben bekövetkező, nehéz időszakáról, ám a szövegek hangnemét összességében béke, szeretet, biztatás, sőt öröm jellemzi. A nagy figyelmeztetésről szóló üzenetekből mindez hiányzik, és ez sok esetben az üzenetek terjesztőiről is elmondható.

Mi lehet az oka annak, hogy mégis sok jó szándékú, mélyen hívő katolikus hitelt ad az üzeneteknek?

Az, hogy sok igaz elemet is tartalmaznak: a gazdaság, a társadalom, a hit és az erkölcs globális válsága, háborús konfliktusok, természeti katasztrófák, nukleáris fenyegetés Észak-Koreában, Iránban, Pakisztánban stb. Mindezekben „az idők jeleit” látni indokolt és elfogadható; azonban teológiai tévedésekkel és egyházzellenes engedetlenséggel átitatott, állítólagos üzenetekben hinni súlyos és veszélyes tévedés. Égészen más dolog észrevenni a világban a megtérésre sürgető jeleket, és hűségesen válaszolni Jézus és a Szűzanya hiteles kortárs felhívásaira – és más hamis üzeneteket elfogadni, amelyek a hiteles üzeneteket kihasználva Ferenc pápával szembeni engedetlenségre, a katolikus dogma és a hiteles misztikus hagyomány elutasítására uszítanak és rettegésből fakadó cselekvésre ösztönöznek.

Miért veszélyesek ezek az üzenetek?

A legnagyobb veszély, hogy rájuk hivatkozva egyes katolikusok fontosabbnak tarthatnak egy hamis magán-kinyilatkoztatást, mint a pápa Istentől kapott tekintélyét. Különös, hogy a prófécia egyházzakadást jövődöl, ami akár önbeteljesítő jóslattá is válhat. Sátáni cél és stratégia, aminek megvalósulásához részben éppen az vezethet, ha az emberek az „Isteni Irgalomról nevezett Máriaéhoz” hasonló, veszélyes és megosztó próféciákat kezdenek követni. *Folytatás a másik oldalon!*

Az Egyház és a világ jelenlegi, kihívásokkal teli időszakában reálisan számíthatunk további, igaz elemekkel kevert hamis üzenetekre, melyek sátáni célja, hogy elfordítsanak a hiteles egyházi tekintélytől és tanítástól, valamint korunk hiteles égi üzenetei-

től. Ezt csakis Ferenc pápa és az egyházi tekintély iránti engedelmisségünk megerősítésével védhetjük ki. Imádkozzunk a Szentatyáért, szent Katolikus Egyházunkért, az Isteni Irgalmasság és a Szűzanya Szeplőtelen Szíve győzelméért – amelyről hiteles

kortárs üzenetek szólnak –, valamint azért, hogy az állítólagos látnok és követői békében megtérjenek és visszatérjenek az Egyház szívébe, egységébe és az iránta való engedelmisségbe! – zárja elemzését Mark Miravalle.



Egy kisgyerek szemével

Ne ítéljete a látszat után, hanem igaz ítéletel ítéljete! Jn 7,24

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe és megjegyeztem magamnak milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek. Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott.

"Szia!" – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömeinek forrását. Sikerrült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúszva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajzolt orra, olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy büdös. Ő is integetett. "Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!" – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. "Most mit csináljunk?"

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldaltól.

"Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!"

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos és egyértelmű volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsínált.

Végre befejeztük az evést és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. "Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!" – imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a

leheletét, de miközben elfordultam Erik kitekerte magát és az ismert "vegyél fel" babapozícióba helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna Erik az öregember karjaiba vetette magát.

Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon büdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét és láttam, ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpke szeretetet két emberi lény között.

Döbbenet álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett. "Nagyon vigyázzon erre a fiúra!" – mondta szilárd meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem, hogy "megteszem".

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat.

Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: "Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom."

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig.

A férjem nem értette miért sírok és miért szoritom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy "Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!"

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt és nem ítélkezett. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem Isten azt kérdezi tőlem, "Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?" amikor Ő nekünk adta az Övét, örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy "olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek, hogy bemehessünk a mennyek országába".

Forrás: laudetur.hu

Tegnap az Oltárkő volt a mesterem!

A Békás-szoros égbé nyúló sziklái az évmilliárdok alatt mennyi életet hordoztak, és hordoznak ma is alázattal!? Tegnap felkerekedtem és meglátogattam őket tisztelettel, bölcs tanításukat kérve. Néztem és láttam is, ahogyan itt - ott a kopár sziklákra felkapaszkodnak a zuzmók, nyomukban ott vannak mint zöld bársony kézfejek, a moha telepek, hogy az ellobbanó nyarak melegét önmagukban életre váltsák.

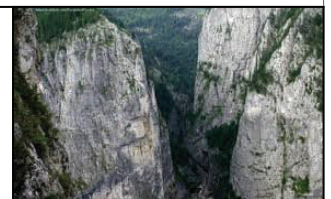
Féjlődnek, növekedve bontakoznak, friss hegyi harmat itatja őket, a kopár sziklák között csendes életet élnek, lassan megöregednek, magukba roskadva földdé válnak. Halálukból egy kis maréknyi föld születik, melyből friss virágok bomlanak, szép zöld pázsit fent az ég és föld között, a hatalmas sziklaormokon, ott virítanak. Szélben lengő kis zöld pamacs, naiv remény, mely minden évben a tél markában visszahull a földbe melyből léte vétetett, s melyet ellobbant létével gyarapít.

Álltam és némán csodáltam azt a nyugodt, türelmes jóságot mellyel e hatalmas szikla dajkálja az életet. Megértettem, hogy itt minden kis születés türelemből és halálból fakadt. Ki tudná megmondani, hogy hány ezer év és mennyi születés, pusztulás van egy kis fenyő sziklák közé ékelt tövét ölelő porló földben? Elöttem a hatalmas sziklabérc!! Mennyi türelem, kitartás, széltől, lecsorgó esővíztől megvédett humusz kell egy kis erdőfolthoz, mely üde, zöld színével, hálásan, mint egy palást borítja az oltárkő lankás vállait?

Alázattal nézem a sziklán az erdőt, mint zarándok a mestert! A rohanó, kapkodó világban nyugodt helytállást szeretnék tanulni e hatalmas fával borított sziklabérctől! Megtanulni a ragyogó napsütésben, a fagyos hóesésben béketűréssel hordani az életet, befogadni a cseppnyi gyermekeket és dolgozni, hogy a szorgos évek szálfá sudár ifjakat formáljanak belőlük, hinni, hogy megtelepedve majd gyökeret eresztenek a lassan szülőfölddé nemesülő létemben.

Jó dolog nézni a sziklát és a rajta ég felé törő sokszínű életet! A lépték lehet hogy más, de a lényeg az ugyanaz, s ez engem végtelen nyugalommal tölt el, jól van ez így! Évezredek peregnek, generációk jönnek-mennek és a kopár sziklafal otthonná válik. Nézem a Oltárkővet és hiszem, hogy Isten országa általam, belőlem is épül! Boldog vagyok mert itthon maradtam, és létemmel e kis világ parányit gazdagodik! Nincs miért kapkodnom, hisz egyetlen dolgom van, csendben befogadni és hordozni széliden az életet, míg vissza nem adhatom testemet az anyaföldnek!

Csaba testvér



Létezik-e Isten? Van-e Isten? Íme, hat érv amellet, hogy igen II/II.

Marilyn Adamson írása

4. Létezik-e Isten? A DNS kód látja el információval és szabályozza a sejt működését.

Minden utasítás, tanítás vagy képzés valamilyen szándékkal történik. Az, aki egy használati utasítást ír, okkal teszi ezt. Tudtad, hogy a tested minden sejtjében megtalálható egy igen részletes kódsorozat, ami nagyon hasonlít egy számítógépes programhoz? Ahogy talán te is tudod, egy számítógépes program egyesekből és nullákból áll, nagyjából így:

110010101011000. A számok egymás utáni sorrendje határozza meg, hogy mit tegyen a program. A mindannyiunk sejtjeiben megtalálható DNS kód nagyon hasonlít ehhez. Négy vegyületből áll, amiket a tudósok A, T, G, és C betűkkel rövidítenek. Ezek az emberi sejtben a következő módon vannak elrendezve: CGTGTGACTCGCTCCTGAT és így tovább. Összesen hárommilliárd ilyen betű van minden egyes sejtben!

A DNS úgy utasítja a sejtet, ahogyan pl. te is beprogramozhatod a telefonod, hogy meghatározott okból jelezzon. A DNS egy három milliárd betűs program, ami megmondja a sejtnek, hogy meghatározott módon viselkedjen. Tulajdonképpen egy komplett használati utasítás.

Miért olyan lenyűgöző ez? Mert fel kell tennünk a kérdést, hogy hogyan kötött ki mindegyik emberi sejtben ez az információs program? Ezek nem pusztán vegyületek. Hanem olyan vegyületek, amelyek utasításokat tartalmaznak, amelyek nagyfokú részletességgel leködölják, hogyan fejlődik valakinek a szervezete.

Amikor programozott információról van szó, a természetes és biológiai okok semmilyen magyarázattal nem szolgálnak. Nem találsz sehol utasításokat vagy ilyen szintű precíz információt anélkül, hogy valaki szándékosan meg ne alkotta volna azt.

5. Létezik-e Isten? Tudjuk, hogy Isten létezik, mert keres minket. Folyamatosan kezdeményez, és igyekszik elérni, hogy hozzá forduljunk.

Valamikor ateista voltam. És mint sok ateistát, engem is nagyon zavart az Istenben való hit kérdése. Mi az, ami az ateistákat ráveszi, hogy annyi időt, figyelmet

és energiát öljenek valaminek a cáfolatába, ami szerintük nem is létezik?! Mi indít arra, hogy ezt tegyük? Amikor ateista voltam, a figyelmemet a szerencsétlen, téveszmés emberek iránti törődésnek tulajdonítottam... hogy segítsék nekik megérteni, hogy a reménységük teljesen téves alapokon áll. Őszintén szólva egy másik dolog is motivált. Amikor nehéz kérdések elé állítottam azokat, akik hittek Istenben, mélyen belül egyfajta kíváncsiság élt bennem, hogy vajon meg tudnak-e győzni erről. A küldetésem részben arról szólt, hogy meg tudok-e szabadulni Isten kérdésétől. Ha megnyugtatóan be tudnám bizonyítani, hogy a hívőknek nincs igazuk, akkor a kérdés végre lekerülne a műsorról, és szabadon élhetném az életem.



Nem vettem észre, hogy Isten témája igazából azért telepedett rám akkora súllyal, mert Ő erőltette az ügyet. Rájöttem, hogy Isten azt akarja, hogy megismerjék. Azzal a szándékkal teremtett minket, hogy megismerjük őt. Körülvett minket a létezésére utaló bizonyítékokkal, a kérdést folyamatosan a szemünk előtt lebegtetni. Olyan volt, mintha nem tudtam volna menekülni az elől, hogy gondolkodjak Isten létezésének a lehetőségéről. Aznap, amikor úgy döntöttem, elfogadom Istent, az imádságom így kezdődött: „Oké, te nyertél...” Elképzelhetőnek tartom, hogy egy mélyebb ok, amiért az ateistákat zavarja mások istenhite, az az, hogy Isten közben aktívan keresi őket.

Nem csak én tapasztaltam ezt ateistaként. Malcolm Muggeridge szocialista filozófus és író idézem: „Az volt a benyomásom, hogy amellet, hogy én kutatok, engem is folyamatosan keresnek.” C.S. Lewis – a Narnia sorozat írója – mondta, hogy „... minden éjszaka, amikor az elmem csak egy pillanatra is kiszállt a munkából, rögtön éreztem annak a valakinek a folyamatos, lankadatlan közeledését, akivel úgy vágytam volna elkerülni a találkozást. Végül feladtam, és beismertem, hogy Isten tényleg Isten; letérdeltem és imádkoztam. Elképzelhető, hogy azon az éjszakán én voltam a leginkább kelletlen és vonakodó megtérő egész Angliá-

ban.”

Lewis később Isten megismerésének következményeként írt egy könyvet „Az öröm vonzásában” címmel. Amikor én kimondtam Istennek, hogy „Oké te nyertél”, tulajdonképpen én sem vártam semmit, egyszerűen jogosan elismertem azt a tényt, hogy Isten létezik. Az utána következő pár hónapban mégis lenyűgözött az irántam való szeretete.

6. Létezik-e Isten? Jézus Krisztus Isten legtisztább, legpontosabb kijelentése magáról.

Miért Jézus? A nagyobb világvallásokban körülnézve azt találjuk, hogy Buddha, Mohamed vagy Konfucius mind próféta-ként vagy tanítóként határozta meg magát. Egyikük sem állította, hogy egyenlő lenne Istennel. Jézus viszont meglepő módon igen. Ez választja el őt a többiek-től. Azt mondta, hogy „Isten létezik – most épp őt nézitek”. Beszélt ugyan a Mennyei Atyáról, de nem mint valami tőle külön álló valakiről, hanem úgy, mint aki egy vele. Egy olyan egységről beszélt, ami az egész világon egyedülálló. Jézus azt mondta, hogy bárki, aki látta őt, látta az Atyát, és bárki, aki benne hisz, az Atyában hisz.

Azt mondta: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” Olyan dolgokat állított magáról, amelyek csakis Istenre igazak: hogy képes az embereknek megbocsátani a bűneiket, felszabadítani őket a rossz szokások alól, bőségesebb életet adni nekik, és végül örök életet adni a mennyben. Más tanítóktól eltérően, akik az emberek figyelmét a szavaikra irányították, Jézus saját magára, a saját személyére irányította a figyelmet. Nem azt mondta, hogy „kövesd az utasításaimat és megtalálsz az igazságot.” Azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”

Mivel bizonyította Jézus, hogy Ő Isten? Olyan cselekedeteket hajtott végre, amelyekre az emberek nem képesek. Csodákat tett. Meggyógyította az embereket – vakokat, nyomorékokat, süketeket –, néhányukat még a halálból is feltámasztotta. Hatalma volt a tárgyak felett, a semmiből éltel teremtett, annyit, hogy az elé volt több ezer ember jóllakatására. A természetel is tett csodákat. Egy tó felszínén sétált, megparancsolta a dühöngő viharak, hogy csillapodjon le. Sokan azért követték Jézust, mert a csodáival folyamatosan a gondoskodott szükségleteikről. Azt mondta, hogy „ha nem akarjátok elhinni, amit mondok, legalább a csodák miatt higgyetek.”

Jézus Krisztus Istent úgy mutatta be, mint egy kedves, szerető valakit, aki tisztában van az én- központúságunkkal és különböző hiányosságainkkal, mégis őszintén kapcsolatra vágyik velünk. Jézus megmutatta, hogy bár Isten ítéletet érdemlő bűnösökként tekint ránk, a szeretete erősebb, ezért egy másik tervet dolgozott ki számunkra. Isten maga emberi formát öltött, és felvállalta a bűneinkért járó büntetést. Furán hangzik? Lehet, de például sok apa örömmel cserélné helyet a rákos gyermekével, ha tehetné. A Biblia azt mondja, azért szerethetjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket.

Jézus helyettünk halt meg, hogy megbocsátást nyerhessünk. Az általunk ismert összes vallás közül egyedül Jézusban látjuk Istent lépéseket tenni az emberiség felé, és gondoskodni arról, hogy kapcsolatunk lehessen vele. Jézus az isteni szív szeretetéről tesz tanúbizonyságot, amikor a szükségleteinkről gondoskodik, és magához vonz minket. Jézus halála és feltámadása miatt új életet kínál nekünk. Elnyerhetjük a megbocsátást, Isten teljes elfogadását és őszinte szeretetét. Azt mondja: „A messzeségben is megjelent az Úr: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” Egy cselekvő Istent láthatunk itt.

Létezik-e Isten? Ha tudni akarod, kutass Jézus Krisztus után. A Biblia azt mondja,

hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öböne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”



ezek közül a Föld és a Nap tökéletes távollága, a víz egyedülálló kémiai tulajdonságai, az emberi agy, a DNS, az Istent ismerő és erről tanúságot tevő emberek, a szívünket és elménket folyamatosan foglalkoztató gondolat, hogy van-e Isten, illetve Istennek az a vágya, hogy Jézus Krisztuson keresztül megismerjük őt.

Ha többet akarsz tudni Jézusról, illetve arról, hogy miért hihetünk benne, nézd meg ezt a cikket: A vak hiten túl. Ha szeretnél kapcsolatba kerülni Istennel, megteheted.

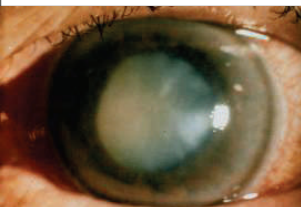
Ez a te döntésed, és természetesen nem kötelező. De ha azt akarod, hogy Isten megbocsásson neked és kapcsolatba ke-

rülj vele, erre most is van lehetőség, ha a bocsánatát kéred, és azt, hogy jöjjön be az életedbe. Jézus azt mondta: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.” Ha vágysz erre, de nem tudod, hogyan fogalmazd meg, talán segíthet a következő néhány mondat: „Jézus, köszönöm, hogy meghaltál a bűnbene. Ehelyett rengeteg ujalást adott a létezéséről ahhoz, hogy kapcsolatra vágyj vele. Csak néhány

száma a veled való kapcsolat nem egy átmeneti dolog, ellenkezőleg: tartós és állandó. Jézus Krisztus azt mondta azokról, akik hisznek benne, hogy „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.”

Szóval, létezik-e Isten? A fentiekből levonható az a következtetés, hogy létezik egy olyan Isten, aki szeret minket, akit meg lehet ismerni személyesen és közelről.

-vége-



TANULSÁGOS TÖRTÉNET

Volt egyszer egy vak lány. Gyűlölte magát a vakságáért. És gyűlölt mindenkit, kivéve szerető barátját. Ő mindig mellette állt, mindenben segítette.

Egy nap azt mondta a lány:

- Ha látni tudnék, hozzád mennék feleségül.

Egy napon valaki ajándékozott neki egy pár szemet. Mikor levették a kötetést, látott. Látta a barátját is.

Ő megkérdezte:

- Most, hogy már látsz, hozzám jössz feleségül?

A lány ránézett és látta, hogy a barátja vak. Már a fiú becsukott szeme is sokkolta. Erre nem számított. Már a gondolattól is iktózott, hogy egy életen keresztül a csukott szemeit nézze.

A barátja elment és másnap a lány levelet kapott, amiben ez állt:

- Nagyon vigyázz a szemeidre kedvesem, mert mielőtt a tiéd lettek volna, az enyémekek voltak.

Nagyon sokszor megtörténik az életünkben, hogy olyan áldozatot hozunk valakiért, amellyel ártunk magunknak, mégis úgy érezzük, hogy meg kell tennünk, mert ezzel tudjuk kifejezni szeretetünket a leghatékonyabban. Aki bajban van, ígéretet és fogadkozik, majd amikor rendeződnek a dolgai mindenről elfeledkezik. akkor csalódottak vagyunk és talán meg is bánjuk amit tettünk. De nézzük meg mit ír a szeretetről a biblia:

A Biblia ezt írja:

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Nem örül a gonoszságnak, örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.

(1Korintus 13, 4-7)

Zöldborsós csirkemájragu

Hozzávalók:

60 dkg csirkemáj, 30 dkg zöldborsó, 2 fej vöröshagyma, 2 gerezd fokhagyma—2-3 szem paradicsom, olaj, bors, só



Elkészítés:

Kevés olajon megdinszteljük az apróra vágott vöröshagymát, hozzáadjuk a csirkemájat és fehéredésig sütjük. Sózzuk, borsozzuk, rátesszük az apróra vágott fokhagymát, a felkockázott paradicsomot és lefedve 10 percig tároljuk. Ezután ráöntjük a zöldborsót és készre főzzük. Párolt rizszel, burgonyapürével, esetleg pirított kifli karikával tálaljuk.

Forrás: Füles Rejtvénymagazin

(Figyelem! A múlt havi receptből sajnálatosan kimaradt 30 dkg liszt. A liszt hozzáadásával teljes a lista. Szíves elnézésüket kérjük. A szerk.)

Ferenc pápa

A triumfalizmus megállítja az egyházat

A triumfalizmus, azaz a győzelemmel való hivalkodás megállítja az egyházat: egy kereszt nélküli kereszténység kísértése ez. Az egyház legyen azonban alázatos – mondta a pápa szerdán reggel a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmiséjén. A szertartáson a Vatikáni Kormányzóság munkatársai voltak jelen.

A napi evangélium Jézusról beszél, aki tanítványaival Jeruzsálem felé tart, bejelenteli szenvedését, halálát és feltámadását. Ez a hit útja. A tanítványok egy másik tervre gondolnak, csak az út felének megtételét tervezik. Jobb megállni. Megvitatják egymás között, hogy hogyan rendezék el az egyházat és az üdvösséget. János és Jakab azt kérik Jézustól, hogy dicsőségében a jobbán és a balján ülhessenek, ami vitát vált ki a többi tanítvány között arról, hogy ki fontosabb az egyházban. A tanítványok kísértése ugyanaz, mint Jézusé a sivatagban, amikor az ördög egy másik utat kínált fel számára.

Ünnepeltesd magad, tégy csodát, amit mindenki lát. A templom tetejéről ejtőernyő nélkül ugorj le, így mindenki látja a csodát és meglesz a megváltás – értelmezte az evangéliumi részletet a pápa. Ez Péter kísértése is, aki nem fogadja el eleinte Jézus szenvedését. Ez a kereszt nélküli kereszténység kísértése, amely csak félútig jut el – figyelmeztetett a szentatyá. Egy másik kísértés is létezik: a kereszttel, de Jézus nélkül való kereszténység, amelyről egy másik alkalommal beszél majd. A kereszt nélküli kereszténység kísértése az, hogy csak félutat járó keresztények és egyház vagyunk, amely nem akar eljutni oda, ahova az Atya akarja. Ez a triumfalizmus kísértése. Győzni akarunk most, anélkül, hogy a keresztet vállalnánk. Egy világi, racionális győzelemre vágyunk – állapította meg Ferenc pápa.

Az egyházon belüli triumfalizmus megállítja az egyházat. A keresztényekben élő triumfalizmus pedig leblokkolja a keresztényeket. A triumfalista egyház fele utat jár, meg van elégedve, jól elrendezte sorát irodáival. Minden rendben. Hatékony. Azonban olyan egyház ez, amely megtagadja a vértanúkat, mert nem tudja, hogy a vértanúkra szüksége van az egyháznak a kereszt útjához. Az olyan egyház, amely csak a győzelmekre, a sikerekre gondol, nem ismeri Jézus szabályát: a győzelem szabálya az ember és a kereszt elbukásán

keresztül. Ez a kísértés mindannyiunkat érint – mutatott rá Ferenc pápa.

Ezt követően a Szentatyá felidézte életének egy sajátos pillanatát: „egyszer, spirituális életem egy sötét pillanatában az Úr kegyelmét kértem. Majd lelkigyakorlatot tartottam a szerzetesnővéreknek, akik az utolsó napon meggyóntak. Egy 80 évnél is idősebb nővér került sorra, akinek kora ellenére ragyogtak a szemei: Isten embere volt. A gyónás végén azt mondtam neki: nővér, bünbánatként imádkozzon értem, mert szükségem van a kegyelemre. Ha ön kéri az Úrtól, biztosan megadja. Egy pillanatra megállt a nővér, mintha imádkozna, majd azt mondta: biztos, hogy az Úr megadja majd a kegyelmet, de ne feledje, a saját, isteni módján. Ez nagyon jót tett nekem” – vallotta meg a pápa. – Azt hallani, hogy az Úr mindig megadja, amit kérünk, de saját isteni módja szerint, ami mindvégig kitart. Az isteni út magába foglalja a keresztet, nem a mazochizmus miatt, nem! Szeretetből, mindvégig – hívta fel a figyelmet Ferenc pápa.

Végül homíliájában a Szentatyá azt kérte: imádkozzunk az Úrhoz, hogy ne csak a félútig jutó egyház legyünk, a nagy sikerek egyháza, hanem alázatos egyház, amely határozottan halad előre, mint Jézus. Előre, mindig előre! Nyitott szívvel az Úr akarata felé, mint Jézus. Kérjük ezt a kegyelmet – zárta szerda reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

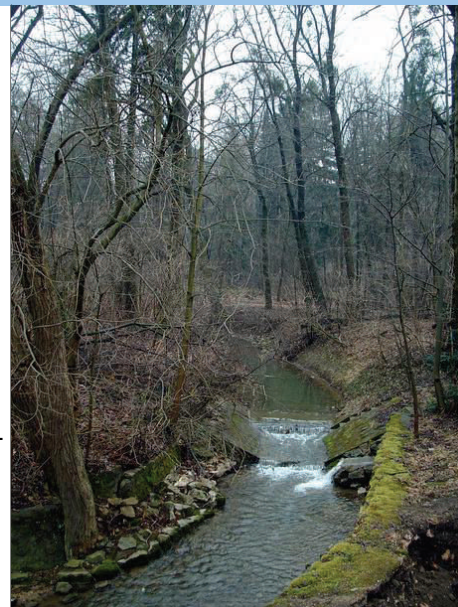


Szentmihályi Szabó Péter Magad köré poklot

Ha Istent egy éjjel ellopod,
állíts helyére oszlopot,
fakassz vizet vad gépeiddel,
épis hidat, mely égre ível,

ha Isten nevét elveszed,
állíts helyébe szellemet,
ha Isten parancsát megszeged,
állíts helyébe elveket.

Ha Istent már likvidáltad,
üres leszel, akár az állat,
ha mennyed reményét lerontod
magad köré teremtés poklot!



A CUHA PARTJÁN

A jövőm oly messze fut előlem,
mint napsugárban csillogó patak,
s a múlt, a kis pataknak útja, elvész
a sűrűlombú emlék-fák alatt.
Enyém csupán a villanó jelen,
s nem is tudom, mit tervezel velem
időt nem ismerő valódban,
én Istenem!

Te látod csak, egyetlen szemsugárral,
a kis pataknak minden útjait,
minden kanyargó, balga tévedését,
magányosan felsíró jajjait,
a sziklát is, mely tükrét tépi szét, -- --
s azt is tudod: lesimogatja még
szelídre, szépre és fehérre
minden követ.

Te látod csak, hogy céltalannak látszó
keresgélése: törvény és erő,
a Nyugtalanság Lelke volt az áldás,
mit életére adtál, s én vagy ő
megyünk, megyek. Az út még rejtelem,
de azt tudom: egyszer megérkezem
s elnyugszom benned mindörökre,
én Istenem!

Szent-Gály Kata

Ugró Miklós

Nevelési eszközök

Erőszaktól telített korunkban is megdöbbentette a közvéleményt a hír: a szegedi Weöres Sándor Általános Iskolában egy tanár nő olyan erővel pofozott meg egy harmadik osztályos kisdíákot, hogy az a földre zuhant, ám a tanár nő a földön fekvő gyereket még többször meg is rúgta.

Nem tudtak róla, s nem is hiszem, hogy lett volna hasonló eset a magyar oktatás történetében: egy földre rogyott, magatehetetlen, tízéves kisgyereket, lett legyen akármilyen rossz is, a pedagógus – ráadásul egy nő – összerugdosson. Első, felháborodástól fortyogó indulatunkban az ítélettel is készen vagyunk: nagyon helyes, hogy a tanár nő eltávolítja a pályáról, ilyen ember nem való pedagógusnak, nem szabad rá bízni gyermekeink testi, lelki fejlődését.

Aztán lassan szállingóznak a hírek arról, hogy a gyerekek és a szülők is nagyra tartották, kifejezetten szerették a tanár nőt, aki testnevelés szakos lévén kitűnő sportolókat készített fel; hogy a megvert fiú nehezen kezelhető, rendet, fegyelmet, tanári tekintélyt semmibe vevő gyerek volt. Ezért, anélkül hogy a tanár nő tette a legcsekélyebb felmentést adnánk, vagy a testi fenytést a legkisebb mértékben is érhetőnek minősíténénk, el kell töprengenünk, vajon miféle körülmények készítették a megbecsült és elismert pedagógust arra, hogy magából kivetkőzve megfélemezze hivatása legegységesebb szabályáról. Hányszor kellett lenyelnie a tehetetlenség megalázó indulatát, miféle frusztrációs feszültségek gyülemltek fel benne, hogy ily szélsőséges és megengedhetetlen módon elragadtatta magát? Mert igaz ugyan, hogy semmi-



ilyen körülmények között nem üthet, de semmilyen más eszköze sincs a problémás diákok megsegülésére. A jó gyerek is rosszszalkodik, s agyament dolgokat csinál. Feszeti saját határait, s gyakran átlépi a megengedhető tartomány kereteit.

Ezek a vadhajtások a legtöbb gyereknél szép szóval, mosollyal, példamutatással, humorral lenyesegethetők. De mit tegyen a pedagógus az olyan gyerekekkel, amelyek a szép szót gyengeségnek vélik, s mindenféle gyengeséggel azonnal megpróbál visszaélni? S egyre több ilyen gyerek lesz, mert a „jót akaró” szülők már a bölcsőben elkezdik oktatni, ha vinni akarja valamire, legyen agresszív, közönyös és élelmes, mert neki minden a szabadságában áll, de ő maga érthetetlen, mert mindenféle jogai vannak. Ha egy ilyen nebulóra csak csúnyán néz a tanár, az mindjárt az ombudsmanért kiált, mert lehet, hogy analfabéta, de a jogait, azokat oda-vissza fújja. A tanár nem szólhat rá, nem szidhatja meg, nem adhat neki rossz jegyet, nem adhat intőt, sőt akadt olyan miniszter is, aki tiltotta, hogy a tanárok beszámoljanak a szülőknek gyermekük viselt dolgairól, mert ezzel sértik a gyermek személyiségi jo-

gait.

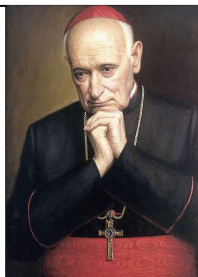
A tanárnak rezzenéstelenül túrnie kell a diákok részéről őt erő testi-lelki agressziót, mert semmilyen hathatós eszköze nincs az efféle renitens gyerekek megfékezésére. Amit annak neveznek, a gyerekről lepereg, rosszabb esetben röhög rajta. A rendőrség – ideértve a belügyminiszter közlése szerint a kritikus helyeken rövidesen megjelenő iskolarendőrséget is – vagy a gyámügy alig ha lehet a nevelés eszköze. Erőszaktól telített (liberális) korunkban nem én vagyok az első, aki felveti ezeket a kérdéseket, s nem én vagyok az első, és sajnos nem is az utolsó, aki nem kap rájuk választ. Talán a most életre hívott Magyar Pedagógus Kar előáll néhány használható javaslattal.

Forrás: Magyar Nemzet

Kulturális ellentétpárok

Hankiss Elemér: Protestáns reneszánsz c. könyvéből

Szeresd felebarátod! – Szeresd önmagad!
 Áldozd fel magad! – Valósítsd meg önmagad!
 Korlátozd a vágyaid! – Éld ki szabadon a vágyaid!
 Légy becsületes! – Légy sikeres!
 Dolgozz keményen! – Élvezd az életet!
 Élj takarékosan! – Fogyassz!
 Becsüld meg, ami van! – Szerezz minél többet!
 Teljesítsd a kötelességed! – Védd meg, érvényesítsd a jogaid!
 Engedelmeskedj! – Légy független!
 Fogadd el a sorsod, a helyed! – Törj ki a sorsodból, hódítsd meg a világot!
 Becsüld meg a hagyományt! – Keresd az újat!
 Törődj másokkal! – Magaddal törődj!
 Az élet szenvedés! – Az életet élvezni kell!
 A cél az üdvösség! – A boldogság a cél.
 Higgy az örök életben! – Egyszer élünk!
 Bűnös vagy! – Ártatlan vagy!



Emléktúra Mindszenty bíboros tiszteletére

Május 18-án ismét útnak indultunk Tüzmadar fedélzetén, hogy részt vegyünk a Mindszenty bíboros emlékére megrendezett gyalogos zárandoklaton. Gyalogtúránk Vasvárról indult. Utunk során rácsodálkoztunk a tavaszi környezet szépségeire. Betértünk a Jeli arborétumba is ahol mesés szép virágokat láttunk. Az idő is nagyon kellemes volt. A délutáni órákban érkeztünk a célhoz, Csehimindszentre. Ott már zsiros kenyérral és finom teával vártak minket a szervezők. A táv teljesítéséért pedig egy emléklapot és kitűzőt kaptunk jutalmul. Ezt követően szentmisén vettünk részt a helyi templomban majd az érdeklődők megtekinthették Mindszenty bíboros szülőházát is. Hazafelé betértünk még a temetőbe is és egy rövid fohászt mondtunk a bíboros úr szüleinek sírjánál. Az esti órákban kissé fáradtan, de élményekkel gazdagon tértünk haza. Köszönjük Lóránt atyának, hogy ismét részt vehettünk ezen az emléktúrán.

Révész Bettina, Ifi-kör



A kőszegi Szent Család Üdülő májustól októberig várja a pihenni, kikapcsolódni szándékozókat!

Egyházközségi üdülönk májustól szeptember végéig tárt kapukkal várja a pihenni, elcsendesedni vágyókat. Kőszeg egyik legszebb helyén, az Ábrahám-hegyen, a verbita közösségtől kőhajításnyira, csendes, lankás birtok várja a kikapcsolódni szándékozókat. Megközelíthetősége egyszerű, autók parkolására is lehetőség van.

A három faházban 3-3 személy pihenhet. A gyümölcs- és díszfákkal beültetett területen 10 személyes filagória, tűzrakó hely, konyha udvari zuhanyzó található. Mosdóblokunk 2 személyes zuhanyozóból és 2 különálló angol WC-ből áll.

A belváros könnyű sétával közelíthető meg, a turista utak keresztül-kasul tagolják az Ábrahám-hegyet és környékét.

Az üdülő igénybevételének szándékát Mándli Anna gondnok felé kell jelezni a 06-30/6323196-os telefonszámon. Az üdülő napidíja: 2013-ban 600 Ft/fő/éjszaka. Az ellátásáról mindenki maga gondoskodik. Az ágyneműre huzatot vinni kell!. Várjuk jelentkezésüket!

Kellemes időtöltést kíván:

a Szent József Plébánia Képviselőtestülete

Akarsz erőtlen lenni?
Nézz magadra!

Akarsz nyugtalan lenni?
Nézz másokra!

Akarsz erős lenni és békében élni?
NÉZZ JÉZUS KRISZTUSRA!



Egyházközségi piknik a kőszegi Szent Család Üdülőben július 6-án szombaton!

Indulás 7 órakor a templom előtti parkolóból

Választható programok:

Városnézés

Túra az Óház-kilátóhoz

A vár megtekintése

Társasjáték

Pihenés, séta

Hazaérkezés: este 8 körül

Részvételi díj: 1.500 Ft/fő

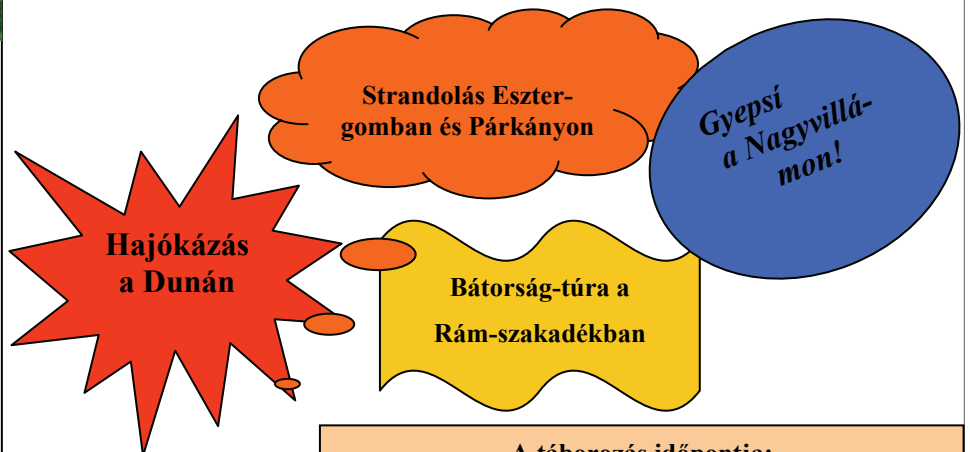
Jelentkezni: hivatali időben a plébánián lehet.

KALANDOK SZÜNET NÉLKÜL

TARTALMAS NYÁRI IDŐTÖLTÉST AKARSZ?

KÖZÖTTÜNK A HELYED!

HITTANOS TÁBOR DÖMÖSÖN



ÉRDEKLŐDNI A PLÉBÁNIÁN HIVATALI IDŐBEN LEHET!
(Ady út 15.)



A táborozás időpontja:

Lányok: július 8-13.

Fiúk: július 15-20.

Helyszín: Dömös, Dunakanyar

Életkor: kisiskolás kortól 20-22 éves korig

Részvételi díj: 18.000 Ft

(részletekben is fizethető!)

Jelentkezni indulásig lehet! A jelentkezési lap a plébánia honlapjáról letölthető!